

சீவுநுழைவு கதைகள்

843.12
கலை
SL/PR

சிவகுமாரன் கதைகள்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

நாலாசிரியர்:

கே.எஸ்.சிவகுமாரன் டி.ஏ.
கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

பட்டினப்பிள்ளை:

க.தா.செல்வராசகோபால்
(ஈழத்துப் பூராடலர்)

பாரதி நூற்றுண்டு வெளியீடு-1982

ஜீவா பதிப்பகம்.

பிரதான பாதை, தேற்றுத்தீவு,
கஞ்சவாஞ்சிகுடி, (த.நி) இலங்கை

கே.எஸ்.சிவகுமாரன் டி.ஏ. (1936)
 (முத்துவம் கூட்டுரை)

1ம் பதிப்பு

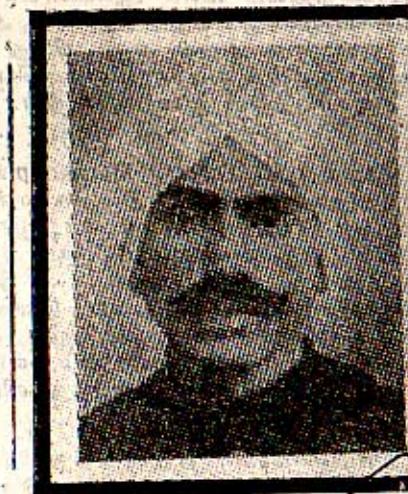
1000பிரதிசன்

பதிப்புத் தரவுகள்:-

01. பதிப்பாசிரியர் : க.தா.செல்வராசகோபால்
02. வெளியிட்டது : 1984
03. பக்கங்கள் : 60+XX
04. அச்சம் : மனோகரா விச்சகம்.
05. பதிப்பகம் : ஜீவா பதிப்பகம்.
06. வெளியீட்டு இல : 56
07. பிரிவை : சிறுச்சைதக் திரட்டு.
08. பதிப்புரிமை : பதிப்பகத்தாருக்கு
09. விலை : ரூபா:
10. அளவு : டினம் எட்டிலொன்று
11. எழுத்து : க்ரேமன் 10

புதை நாட்டுக்கவுப்பு

— இவ்வெளியீடு —

மகாகவி பாரதி

நூற்றண்டு நினைவு மலராக

வெளியிடப்படுகிறது

—பதிப்பகத்தார்—

பதிப்பகத்தார் உரை

அன்புசால் சுவைஞர்களே!

இரு விமர்சகன் இலக்கியம் படைப்பானேயானால் அவ்வி
லக்கியம் ஒரு பூரணத்துவம் மிக்க ஆக்கமாகவே அபையும்.
ஏனெனில் சமுதாயத்திற்கு எது தேவை, அதை எப்படி
அளிக்க முடியும் என்பதை அவன் அனுபவித்து அறிந்திருக்கிற
ாருன். அந்த அனுபவத்தின் வடிசால்களாக பெருக்கெடுக்கும் தம்
படைப்புக்கள் சமுதாயத்தின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்யும்
சஞ்சிவிளைகளாகும்.

இத்தகையதொரு படைப்பே சிவகுமாரன் கதைகள்
எனுமிசிறுக்கதைத் தொகுப்பாகும். திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
மட்டக்களப்பு மாகா தந்த ஒரு விமர்சகர். இவரை நாடறி
யும், இலங்கையின் பத்திரிகைகளும் ஏற்றுகளும் அறியும். தமிழிலும்,
ஆங்கிலத்திலும் நன்பா-, நயம் பா-, திறம் பட விமர்சிக்கும் தேர்ந்த விமர்சகர். எத்துறை இலக்கியமாயினும்,
எத்துறைக் கலைகளாயினும் அவை பற்றிய விமர்சனங்கள்
அத்தனையும் அவரின் எழுத்தாற்றலாலும், எடுத்துக் கூறும்
முறையாலும் ஒரு இலக்கியமாக அமைந்து விடுகிறது.

பேலைப் பண்பாட்டிலக்கியம், கீழமுத்தேய நாகரிக இலக்கியம்,
சுவகத் தமிழிலக்கியம், தற்காலத் தமிழிலக்கியம் ஆகியவை
சங்கமமாகும் எழுத்த-ற்றல் மிக்க இவரின் கதைகள்
மனோ தத்துவத்தால் மிரிவிப்பவை. சமுதாயக் குறைகளைச்
சாடுபவை. இத்தகைய கதைகளை எமது ரெம் வெளியீடாக
வெளியிடுவதிற் பெருமைப் படுகிறோம்.

ஓவ்வொரு துறையிலும் நல்ல நூல்களை வெளியிடவேன்
டுமென்னும் பேரவா உள்ள எங்கள் பதிப்பகத்தில் வெளி
வரும் முதற் சிறு கதைத் தொகுதி இதுவாகும்.

இதனை வெளியிட இணக்கமளித்து, வேறு பல வகையிலும்
உதவி புரிந்த திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்கட்டும் இதனை
உவந்து ஏற்றுச் சுலைக்க இருக்கும் புத்திலக்கிய ஆதரவாளர்
களுக்கும் எமது நன்றிகள். ஈழமே ஒரு இலக்கியப் பாஸ்
வனம் அதிலும் மட்டக்களப்பு மிக கடும் இலக்கிய வரட்சியுள்ள பிரகேஶம். இது அப்படிப் பட்ட இடத்தில் பெய்து
சிறு பனி. இச் சிறு பனி தொடர இறைவன் அருள்வானாக.

இவ்வண்ணம்

செ.எட்ஷேட் இதயசந்திரா
நிர்வாகி
8.10.82

தேற்றுத்தீவு-2
கனுவாஞ்சிகுடி
இலங்கை.

உங்களுடன் ஒரு வார்த்தை:

பாரதி நூற்றுண்டு வெளியீடாக 1982 இல் வெளிவர
விருந்த இத்தொகுப்பு தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால்
1984 ஒக்டோப்டில் வெளியாகிறது. வெளியிடப்படும் சமயத்
தில் சில புதிய விவரங்கள் சேர்க்கப்பட வேண்டிய நிலையும் ஏற்
பட்டிருக்கிறது. சில அச்சுப் பிழைகளும் திருத்தப்பட்டுள்ளன.
இவற்றை மனதிற் கொண்டு நூலைப் படிக்குமாறு வாசகர்
களைத் தயவாக வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

இத்தொகுப்பிலே 14 கதைகள் இடம்பெற இருந்தன;
அதற்கேற்பவே முன்னுரையிலே கொழும்பு வாழ் மேல்தட்டுப்
பாத்திரங்களைத் தீட்டும் கதைகள் இடம் பெறுவதாகக் குறிப்
பிடப்பிடிட்டிருந்தது. இருந்த போதிலும் அவற்றைச் சேர்க்க
முடியாமற் போய்விட்டது. அவற்றிலே ‘இருமை’ என்பது
ஒன்று.

நூலாசிரியர் பற்றிய குறிப்பிலே மயக்கம் ஏற்படலாம்
எனக் கருதி ஒரு விளக்கம்: கே.எஸ்.சிவகுமாரன் இங்கு
குறிப்பிடப்படும் புத்தகங்களைச் சொந்தப் பெயரிலேயே எழுதி
யுள்ளார். இவை புனைபெயர்களில் வெளியாகவில்லை, ‘சித்
திரகுப்தன்’ ‘விலோஜனி’ ஆகியனவும் இவருடைய புனைபெயர்
களாகும். மூன்றுவதாகக் குறிப்பிடப்படும் அச்சிலுள்ள புத்தகத்
தின் புதிய தலைப்பு: சமுத்துத் தமிழ் நாவல்கள் - சில விமர்சனக்
குறிப்புகள் (1956—1981). இவர் எழுதிய ஏடுகளில் “தமிழ்
ஒனி” “யாத்ரா” ஆகியவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்க. இவர்
இப்பொழுது அமெரிக்கத் தூதரகத்தின் தகவற் சேவையிலே
செவிப்புல / கட்டுல நிகழ்ச்சி அமைப்பாளராகப் பணிபுரிகிறார்.

இத்தொகுப்புக்கு

அட்டைப்படம் வரைந்தவர்: மொரூயஸ்.

—பதிப்பகத்தார்.

ஒக்டோப் 7, 1984.

முன்னுரை
தொழும்பு மிழக்கங்கம்
நாலகும்

1959 முதல் 1965 வரை ஓர் ஆறு வருடங்களில் பிரசுரமான சில கணதகளின் தொகுப்பு இது. இக்கணதகளில் பெரும்பாலானவை உத்தி பிரயோகத்திற்காக “பத்திரிகை ரக்க கணதகள்” வார்ப்பில் எழுதப்பட்டவை. சில கணதகள், உள்ளியல் சார்ந்தவை பெரும்பாலான கணதகள், கொழும்புவாழ் மேல்தட்டுப்பாத்திரங்களைத் தீட்டுப்பவை. இக்கணதகள் சிலவற்றில் சிங்களத் தொநாயர்கள் வருகிறார்கள். கணதகள் சில வற்றில் எழுத்தாளர்களே முக்கிய பங்கெடுத்தனர்.

கற்பண்யாக எழுதப்பட்ட இக்கணதகள் நகர்ப்புற வாழ்க்கையை - அதுவும் கொழும்பு வாழ்க்கையின் சில அம்சங்களை சித்திரிப்பவை. சுவாரஸ்சியமாக அமையவேண்டும் என்பதற்காக எழுதப்பட்டவை இக்கணதகள்.

இக்கணதகளை எழுதும் பொழுது வாழ்க்கையை ஆழமாக நோக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கிருந்ததில்லை, அறுபதுகளில் “முதிரா இளைஞருக்கே” இருந்தேன். அக்காலகட்டத்தில் எனது நோக்கு எவ்வாறு இருந்தது. என்பதையறிய இக்கணதகள் உதவும்,

இக்காலை வெளியிட்ட பத்திரிகைளில் ஆசிரியர்களான அமரர் பேராசிரியர் கௌலாசபதி, திரு. ஆர். சிவகுருநாதன், திரு. வி. ஜோகநாதன், திரு. ராமசாமி, திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம், திரு. ஆர். ஆர். இரத்தின சிங்கம், திரு. கே. வி. எஸ் மோகன், திரு. ந. கணநாதன் ஆசியோருக்கு அழியா நன்றிகள்.

இத்தொகுப்புக்கு அணிந்துவர தந்துதவிய சட்டத்தரணியும். இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் பகுதிநேர விரிவுரையாளரும். “தினகரன்” பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியரும் இலங்கை உழைக்கும் பத்திரிகையாளர். சங்கத்தலைவரும். எனது எழுத்துகளுக்கு என்றுமே களம் அமைத்துத் தருபவருமான என அபிமாளத்ருக்குரிய திரு. ஆர் சிவகுருநாதன் பி. ஏ. அவர்களுக்கும் இச் சந்தாரப்பத்தில் மணமார்ந்த நன்றி கூறுகிறேன்.

இந்ததொகுப்பை வெளியிட முன்வந்து, எனது எழுத்துகளைக் கொரவித்துவரும் ஜீவாபதிப்பகத்தினர் செல்வராஜ்கோபால் தம்பதியினருக்கும், குடும்பத்தினருக்கும் எனது அன்பார்த்த நன்றியளைத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னிப்பற்றியும் எனது எழுத்துகள் பற்றியும் நல்லப்பிராய்த்தைத் தெரிவித்த அன்பர்கள் அணவருக்கும் என இனிய ஸ்துதிகள்.

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

21, முருகன் இடம்,
கொழும்பு → 6.
05. 12. 1982

பதிப்பாசிரியர் உரை.

ஒரு சம்பவத்தின் விவரணமும் விமரிசனமும் சேர்ந்தால் நெடுங்கதை - அதே கரு இரத்தினச் சுருக்கமாக அமைந்தால் சிறுகதை. இவ்விரண்டுவித எழுத்துக்கலைகளுக்குள்ளும் ஒரு எழுத்தாளன் புகுத்த விருக்கும் திரவியங்கள் தான் அறிந்தது, அனுபவித்தது உணர்ந்தது, உள்ளத்தின் வெளிப்பாட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்த நினைப்பது என்பனவாகும். குறுங்கதை வாசகர்களைச் சிந்திக்கவேக்கும், நெடுங்கதையில் அச் சிந்திக்கைக்குரிய முருத்துகளை எழுத்தாளனே விபரித்து சுற்றில் பயன் விளைவுப்பகுதிக்குக் கொண்டு சேர்ப்பான். இவ்வகையில் நெடுங்கதையிலும் பார்க்க குறுங்கதை வாசகர்களை சிந்தித்து உய்த்துவர வைத்து செய்வாற்றத் தூண்டுவதில் பெரும்பணி புரிகிறது. நெடுங்கதை வாசிப்புப் பழக்கமுன்னவர்களுக்கு ஒரு பொழுது போக்குச் சாதனமாகும். சிறுகநையோ பரபரப்புள்ளி, நேரங்காண முடியாத சுறுசுறுப்பான மக்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமான பயனுள்ள பொழுது போக்கு.

இத்தகைய சிறுகதைகளை ஆக்குவதற்கு விவரணம் - விமரிசனம் எனும். இரு துறைகள் அவசியம். அதிலும் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவேக்குந்திறன் அத்தியாவசியம் இத்திறனில்லார்; சிறுகதைகள் வெறுங்கதைகளே.

திரு. K.S சிவகுமாரன் அவர்கள் ஒரு சிறந்த விமரிசகர். எதையும் விமரிசிக்கும் ஆற்றல்படைத்தவர், அவருடைய விமர்சனம் தங்கக்கதைப் பித்தலோயாகத்தரங்குறைக்காது. பித்தலோயைக் கூட மெருகிட்டு குறைகளை நிறைவாக்கி தங்மெனச் சுடரச்செய்யும். இது ஒரு இலகுவான காரியமன்ற நிறைந்த அறிவும் பரந்தமன்பாள்மையும் கொண்ட ஒரு எழுத்தாளனுலே முடியும் பணியாகும்.

அவ்விதத்தகை மிக்க இவரின் சிறுகதைகள் சிலவற்றை நாலுருவில் வெளியிடும் வாய்ப்பு எனக்கு சிடைத்ததில் மகிழ்ச்சி அதேவேணை இவரின் சிறுகதைகள் முழுமையும் வெளியிட முடியாதிருக்கிறதே என்பதில் மிகவுந் துக்கம். இறை ஏனைய கதைகளையுத் தொகுத்து வெளியிட திராணியைத் தருவாரென்று நம்புகிறேன்.

— சமுத்துப்பூராட ஞர்

தமிழ்நாட்டு விமர்சகர் வஸ்லிக்கண்ணின் விமர்சனம்.

உங்கள் கதைகளைப் படித்தபோது பொது வாக தமிழரின் உயர்ந்த நாகரிகம், தமிழ்ப் பெண்களின் தனிப்பண்பாடு, தமிழ் ஆண் பெண்களின் மேன்மைகள் போன்ற -இன்று நடைமுறையில் இல்லாத அவ்வது. இருந்து - சிதைந்து - சிரமிந்து போன - பண்டித மனை பாவம் உடையோரும், பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி யும் பக்தியும் உள்ளவர்களும் போற்றித் துதிபாடிவருகிற - லட்சியங்களை வைத்துக் கதை எழுதுவதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறீர்கள் என்று எனக்குப்படுகிறது ஆதவே, உங்கள் கதைசளில் பல படிப்பதற்குச்சுலையானவை; இன்றையாழுத்துக்கள்சமுதாயவாழுக்கையைப்பிரதி பலிப்பன அல்ல. மனித உணர்வுகளையும் உள்ளத் துடிப் புகளையும், பிரதிபலிக்கும் சித்திரங்களாக அவை அமைவதில்லை. அமையவும் முடியாது. இல்லாத கற்பணைக் கொள்கைகளையும் போக்குகளையும் சித்திரிக்க முயலும் எழுத்தில் உயிர்த்துடிப்பும் மனிதருண படப்பிடிப்பும் எப்படி இருக்க முடியும்? சோவியத் சோஷலிஸ் நாட்டில் மனிதர்கள் அதிமனிதர்களாக மாறிவிட்டார்கள் என நம்பவைக்கக் கதைகளும் நாவல்வரும் எழுதுகிற 'முற்போக்கு' இலக்கியவாதி'களைப் போலத்தான் இல்லாத ; பேரிய பண்பாடுகளையும் குண 'அதி'சயங்களையும் வலியுறுத்தி ஒரு இனம் அதிமனி தத்தன்மை உடையது போல் காட்டமுயல்கிறவர்களின் எழுத்துக்களும் கோளாறும் குறைபாடும் உடைய சிருஷ்டிகளே ஆகும்.

'பகட்டு' கதையில் முதல் பாதியும், உரையாடலும் அருமை.

'நாழ்வு மனப்பான்மை' வாசிப்பதற்கு ரசமான கதை. 'இருமை' - எழுதும் முறையில் புதுமையைக் கையாண்டிருக்கிறீர்கள். நல்ல முயற்சிதான். இனிய வெற்றியும் கூட. உங்கள் கதைகளில் இது எனக்கு மிகு தியும் பிடித்திருக்கிறது.

‘குறிஞ்சிக் காதல்’ - பழைய விஷயம். ரசமான வர்ணப்பு.

‘இனம் இனத்துடன்’ - நன்றாக இருக்கிறது. இழை - பாராட்டத்தகுந்த படைப்பு.

மொத்தத்தில், திருப்திசரமாக இருக்கின்றன. ஆர்வமும் ஆற்றலும், உழைப்பும் உற்சாகமும் நிறைய இருப்பதால், முன்னேற்றத்துக்கு இடம் இருக்கிறது. புதிய முயற்சிகள், புதிய சோதனைகள், புதிய விஷயங்கள், வெறும் உணர்ச்சிக் சித்திரங்கள், சிந்தனை நிறைந்த படைப்புகள் முதலியவற்றுக்கு இன்றையத்தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் இடம் இல்லையே என்று நீங்கள் சொல்லக் கூடும். அது உண்மையான கூற்றும், நியாயமான குறை பாடுமேயாகும். இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு விரோதிகள் ஸ்ரீ வேஷங் அதிகமுள்ளபத்திரிகைகளும், வியாபாரத்தையே வணம்சேரப்பதையே லட்சியமாக உடைய புத்தகப் பிரசரத்தாரர்களும், பத்திரிகைகளில் பணிபுரியும் துணை ஆசிரியர்களுந்தான். வாசகப்பெருமக்கள் அடுத்தபடியாகத்தான்!

நலம், நாடுவதும் அதுவே அங்குப்பிடிப்பு அங்குப்பிடிப்பு அங்குப்பிடிப்பு அங்குப்பிடிப்பு வகு.

(1963இல் நாலாசிரியருக்கு எழுதிய சடித்திலிருந்து)

அனிந்துரை

காயாட பூமதி பூதை வெள்ளை

இ. சிவகுருநாதன் அவர்கள்:
கலைமணி, சட்டத்தரணி
தினகரன், நாளி தழ், வாரமஞ்சரி
பிரதம ஆசிரியர்

“உரையையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்ற சொற்றெடுத்தும், “பாவின்றெழுந்த கிளவியாலும்” என்றும் சொற்றெடுத்தும் தமிழ் உரைநடை வரலாறு பற்றிக் கூறுவார் ஆதாரம் காட்டுமுகமாக எடுத்தாள் வனவாகும். “சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் காட்டுதும் யாழோர்பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்றே இளங்கோ அடிகளாரும் கூறுவார். சிலம்பின் கானல்வரியிலும், ஆசியர் குரவையிலும் வரும் பகுதிகள் சிலவற்றை உரைநடையின்பாலே வைக்கமுடிகிறது. சங்கம் மருவிய காலத்து நால்களில் உரைநடைதெளிவாகி வருவதனை அவதானிக்க முடியுமாயினும், சங்க நால்களிற்கூடச் சில சான்றுகளைக் கூறமுடியும். இவ்வாரூக உரைநடை தமிழில் நீண்ட காலமாகக் காணப்பட்டதெனினும், சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவம் புதியதே. இதற்குத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே நீண்டபாரம்பாரியம் இல்லை, ஆயினும் சிறிய கதை தமிழுக்குப் புதிய அம்சமல்ல. புராணங்கள் காவியங்கள் ஆகியவற்றிலே ஆங்காங்கு சிறிய கிளைக்கதை கள் வருவதுண்டு. இவற்றைப் பெரும்பாலும் புனைகதை கள் என்றும் கூறுவார். எனினும் ஆங்கிலத்திலே “ஷோர்ட் ஸ்டோரி” என்கின்ற நலீன இலக்கிய வடிவம் தமிழில் பிற்காலத்திலேயே தோன்றிற்று எனலாம். இது மேலைத்தேயே இலக்கியக் கோட்பாடு. காலத்தாற் பிந்தியது என்றாலும், தமிழில் சிறுகதை இலக்கியம் வியத்தாலும் வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை ஆய்கின்றபோது, ஏனையதுறைகளிலும் பார்க்கச் சிறுகதை வளர்ச்சியே மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது என்று பலர் குறிப்பிடுவர்.

சங்கப் புலவர் காலத்தில் இலக்கியத்துறைகளுள் செய்யுள் வகை பிரசித்தமானதாகவிருந்தது. சங்கம் மருவிய காலம் யல்லவர் காலம், சோழர் ஆட்சிக் காலம் ஆகிய காலப்பகுதிகளிலும் கவிதைக்கே முக்கிய இடம் அளிக்கப்பட்டது என்பதும் தெளிவு. அண்மைக்காலத்தில் பல்வகைப் பாவினங்களோடு வசனகவிதையெனும் புது வடிவம் புகுத்தப்பட்டுள்ளது. முன்பிருந்த கவிதை மபா இன்றையதா சிறந்ததென்று கூட, இன்று விவாதித்துக் கொள்கின்றார்கள். ஆனால் பாமரர் கண்ணுக்கு வசனகவிதை உரைநடையின் இன்னியல்புகளைப் பெற்றதாகவே புலப்படுகிறது. ஒசை நயம் மிக்கதும், செய்யுடச்சவ, பொருட்சவை மிக்கதுமான உரை போன்றே புதுக்கவிதை என்கின்ற வசனகவிதை தோன்றுவதாகப் பலர் கண்டிப்பர். செய்யுளுக்கான யாப்பு இலக்கணம் இருக்கப் புதுமை என்கிற பெயரிட ஏதற்காகச் சிதைவு முயற்சிகளில் சடுபடுத்தவேண்டும் என்பதே இவர்களின் கவலை.

இது எவ்வாறுயினும் உரை நடை இலக்கியம் பெருவர்ச்சி கண்டுள்ளது என்பதனை மறுக்கமுடியாது, குறிப்பாகச் சிறுகதை வடிவம் எமது நாட்டிலும் வியத்தகு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது எனலாம். இவங்கை எழுத்தாளர்கள் கணிசமான அளவு பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றார்கள்.

எமது கலை இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலே, தனக்கென ஓர் இடத்தைப் பிழித்திருக்கும் கே. எஸ். சிவகுமாரன் சமர்ப்பிக்கும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு இக்கூற்றினை வலியுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

சிவகுமாரனை தமிழ் நாட்டு இலக்கிய வட்டாரங்களும் நன்கு அறியும். தமிழர்கள் இலக்கிய விமர்சக களும் இவரது கருத்துகளை மதிக்கின்றார்கள். சி. சு. செலவுப்பா, கா. நா. சுப்பிரமணியம், சுந்தரராமசுவமி, வல்லிக் கண்ணன், நா. பார்த்தசாரதி, சோ, சிவபாதகந்தாம் சிட்டி. சீனி. விஸ்வநாதன், வெங்கடசாமிநாதன், நூனி

படிகள் குழுவினர், வைகை குழுவினர், பேர்ன்றவர்கள் இலங்கையிலுள்ள இலக்கியமிர்சனர்களைக் குறிப்பிடும் ஒரு சிலருள் இத்நால் ஆசிரியரும் இடம்பெறுகிறார். இலக்கிய விமர்சனத்தை நன்கு விளங்கி இத்துறையில் ஈடுபடுவார் சிவகுமாரன். இவர் புறமட்டை விமர்சகர் அல்லர். காய்தல் உவக்துவின்றி, உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லும் இயல்பு இவரிடமுண்டு.

இலக்கிய விமர்சனம் என்றால் என்ன என்பது ஐப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகளை இந்நிலையில் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும் என நினைக்கின்றேன். சிறப்பாக இதனை மனோத்துவத்தில் ஒருமுறை எனலாம். கலையின் மூலமாகத் தொடர்பு பெறும் அனுபவங்களில் வாயிலாக எழுதின்ற மனோநிலைகளைப் பற்றிய வியாக்கியங்களை இது. தனிப்பட்ட மெய்ப்பாட்டியல்புகள் ஒழிந்து நிதர்சனமாய் செயல் அடிப்படையிலான், தர்க்கர்த்தியான வீமாசனமே ஆரோக்ஷியமானது என்பர். பல்வேறுபட்ட அனுபவங்களை இனங்கண்டு, இவற்றை வெவ்வேறாக தரப்படுத்தி இவற்றை எடைபோட்டு ஆராய்வதே விமர்சனம். மதிப்பிடு செய்கின்றதும் கொட்டபுபடுத்துவதுமான கோட்பாடுகளை உணர்து, பிரக்ஞாயின்றிக் கன பரிமாணம் காண முயல்வது முறையாகாது; உண்மை விமர்சனமுமாகாது. எழுத்தின் இலட்சியத்தையும், உள்ளமைந்த தத்துவார்த்தநியதிகளையும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர் அல்ல, புரியும் சக்தி அற்றவர் செய்யும் ஆய்வில், பயன் எதுவுமில்லை. அனுசரிக்க வேண்டிய நிபந்தனைகளையும் விதிகளையும் ஒரு புறம் விசிஸிட்டு, ஏதேச்சாதிகாரத்தோரணையில் ஆய்வு செய்வதையின், யார் அதனை ஏற்கப்போகின்றார்?

சிவகுமாரனின் சிந்தனையோட்டம் திறனுய்வு முறைகளை அனுசரித்தே செல்லும், விருப்பு வெறுப்பின் றித் தயவு தாட்சன்யமின்றி, ஆனால், நேர்மையான தூய உள்ளத்துடன் எதையும் இவர் ஆராய்வார். துணிந்து தன் முடிவையும் சொல்லி விடுவார். இவரது கருத்துக்கள் அழகியல் பாற்படும் வெறும் ரசனை அல்ல, உண்மை கசப்பானது; கசப்பானதைச் சொன்னால் உவகையுடன் ஏற்ப

வர் மிகச் சிலரே, எமது இலக்கிய ஆய்வாளரில் பலர் கிணற்றுத் தலைஞர்கள் போன்றவர்கள். குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரை ஓடுபவர்கள். சமகால இலக்கிய விவகாரங்களை மனங்கொள்ளாது கருத்துத் தெரிவிப்பவர்கள். இத்தகையவர்களின் ஆய்வால் தீமையே ஏற்படும் இலக்கியம் வாழுமிருது.

சிவகுமாரன் ஆங்கில இலக்கிய முறைகளையும் அவதானித்து வருபவர். கலைமானிப்பட்டம் இலங்கைப் பஸ் லைக்கமுகத்தில் பெறுதற்கான பரீட்சைக்கு ஆங்கிலத் தையும் ஒரு பாடமாக எடுத்தவா. இதனால் தமிழ் ஆங்கில இலக்கியப்பிரிச்சயம் இவருக்குண்டு. இதனாலேயே இவரது இலக்கிய விமர்சனக் கருத்துக்களை இலக்கிய ஆர்வவர்கள் வரவேற்பதுண்டு.

சிவகுமாரனைப் பள்ளிப்பருவத்திலிருந்து நான் அறிவேன். இலக்கியத்தின் மேற்கொண்ட பற்றினால் அயராதுமூத்து முன்னேறிய தமிழ் அறிஞர் இவர். இவரது நால் இவருக்கே உரித்தான் விமர்சனத்துறையைச் சேர்ந்ததல்லவென்னிலும். விமர்சனன் எழுதும் சிறுக்கை நால் என்றவகையில், எல்லோராலும் கவனிக்கப்படும் ஒரு முயற்சி என்பதால், இம்முன்னுரை எழுதுவதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

சிவகுமாரன் இன்னும் பல நால்களை ஆக்கித்துந்து தமிழ் வளரவும், பொலிவரவும் உதவவேண்டும்.

இ.சிவகுருநாதன்

14. ராமக்கிருஷ்ண அவைஷ்யா கொழும்பு-6
20.12.1982

நூலாசிரியர்பற்றி..:

- கைவாயர் செல்வநய்னர் சிவகுமாரன் எனுமிலார் மஸ்வரபுத்ரா, ரேவதி, சிவா ஆசிய புனை பெயர்களில்
1. Tamil Writing in Sri – Lanka (1974)
  2. சிவகுமாரன் கணதகள் (1982)
  3. ஈழத்துத் தமிழ் புனைக்கை சில விமர்சனக் குறிப்புகள் 1956—1981 (அச்சில்-1983)

எனும் நூல்களை ஆக்கியும், சிறுக்கை, கவிதை என் பவற்றில் கணிசமான அளவும், திரைப்படம், நாடகம், நாட்டியம், இசை, சிறுக்கை, நாவல், கவிதை, உரை நடை, கத்துவம் எனும் துறைகளின் பல திறனுய்வும் செய்துள்ளார்.

இத்துறைகளிலும் திறனுய்வு, சர்வதேச அரசியல் விவகாரங்கள், சமயம், ஒலிபரப்பு, பண்பாடு, தொலைக்காட்சி, மொழிபெயர்ப்பு, வரலாறு, சமூகவியல், பத்திரிகைக்குத் துறை எனும் துறைகளினும் ஈடுபட்டு பல பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார்.

இவரது எழுத்தாக்கங்கள் தினகரன், வீரகேசரி ஈழி நாடு, சிந்தாமணி, தினகரன் வாரமஞ்சனி, வீரகேசரி வார வெளியீடு, ஈழநாடு வாரமலர், சுதந்திரன், கதம்பம், தமிழின்பம், ஈழச்சுடர், மரகதம், பூரணி, அஞ்சலி, வளர்மதி, தமிழமுது, குமரன், மலர், இனிமை, அக்கினி, வானைவிபஞ்சனி, கிருதயுகம், அலை, தமிழ் மொழி, ஈழசுத்தொண்டன், சமர், மல்லிகை, பொருளியல் நோக்கு போன்ற, ஈழத்துத் தமிழ் ஏடுகளிலும் சரஸ்வதி, எழுத்து, தமிழ் சிவிமா, தீபம், வைகை, படிசள், போன்ற தமிழ்

நாட்டு ஏடுகளிலும், Daily News, Sunday Observer, Evening Observer, Daily Mirror, Sunday Times, Sun, Weekend, The Island, Honey, Independent, Lanka Guardian, Economic Review, Community, New Ceylon Writing போன்ற ஆங்கில ஏடுகளிலும் மாவத்து என்ற சிங்கள ஏட்டிலும் பிரசரமாகியுள்ளன.

அமெரிக்கப் பிரசர ஆலயம் ஓன் று அண்மையில் வெளி யிடவிருக்கும் Twentieth Century World Literature என்ற ஆங்கிலக் கலைக் களஞ்சியத்தில் உடனிச்சுறுக்கல் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய குறிப்பும் வெளியாகவிருக்கின்றது. வானைவியிலே, தமிழ்ச் சேவையிலும் ஆங்கிலச் சேவையிலும் கலைக்கோலத்திலே திரைப்படம், நாடகம், நால், நாட்டியம் போன்றவை பற்றியதிப்புரைகள், இலக்கியம் சம்பந்தமான பேச்சுக்கள், செய்திகள், கலந்துரையாடல்கள், பேட்டிகள் போன்றவற்றை அளித்துள்ளார்.

சிலோன் சேம்பர் ஒவ் இன்டஸ்ரிஸ் நிறுவனத்தில் ஆங்கிலப் பருவஏட்டின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினர் (1960). உள்ளராட்சி சேவை அதிகாரசபை அலுவலகத்திலே தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளர், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திலும், ரூபவாஹினியிலும் செய்திப் பொறுப்பாளராகவும் சேவை செய்தவர். அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் முன்பு தகவற் பிரிவில் ஆங்கிலப் பகுதிப் பொறுப்பாளாராக கடமையாற்றி தற்போது நால் நிலைய / கலாசாரத் துறை நிகழ்ச்சியமைப்பாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

பத்திரிகைத்துறை, செய்திஒலிபரப்புத்துறைஆக்க இலக்கியத்துறை, ஆங்கிலப்பேச்சுவன்மை, திரைப்பட நாடசப் பிரதி எழுதும் வன்மைன்பவற்றில் சான்றிதழ்களும் பேறுள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகக் கலைமார்னி(B.A) ஆங்கில இலக்கியம், தமிழ் இலக்கியம், மேலைப் பண்டைப் பண்பாடு எனபவற்றில் வல்லுனர்.

இவர் மட்டக்களப்பில் 01.10.1936 இல் பிறந்தவர். புஸ்பலோஜினின்னும் பட்டதாரி ஆசிரியையை வாழக்கைத்துணையாகக் கொண்டு ரகுராம்(1967) அனந்தராம்(1970) மக்கட செல்வர்களைப் பெற்று மகிழ்வான், நிறைவான இல்லறமந்தாத்திவருகின்றார்.

சிவகுமாரன்

கதைகள்

1.
உறைவிடம்
மேலிடம்,

ஆழ்க உள்ளம் சல்லி பிலாது!
அகண்ட வெளிகள் அன்பினேயே!
குழ்க! துயர்கள் தொலைந்திடுக!
தொலையா இனபம் விளைந்திடுக!
—பாரதியார்.

நான்கு மலைக்குத்தான் அவனை வரச் சொல்லியிருந்தேன். இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள் இருக்கின்றன.....

நதனில் நகத்தால் கரண்டுவது போன்ற சின்ன ஒலி “Come in... திறந்ததான் இருக்கின்றது”

“Good Evening Madam... I mean Doctor”

“Good Eveningவாருங்கோ...அந்தக் கடிலையில் இருங்கோ
Make yourself comfortable ஒரு நிமிஷம் வந்து விடுகிறேன்”

அவனை அறையில் தனியே விட்டு விட்டு, இடைக்கதைஞர் டாகப் பரிசோதனை அறைக்குள் நுழைந்தேன..... படுக்கையைச் சரியாக ஒழுங்குபடுத்திவிட்டு, பக்கை நிற மின்னிளக்குகளையும் பொருத்திவிட்டேன். நூதனமான அழகுப் பொருட்களைப்பகட்ட டென்த் தெரியுப்படி ஒழுங்காக வைத்து விட்டு அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தேன். கூடியது ஐந்து நிமிடங்கள் எடுத்திருக்கலாம்.

முழுதிர்வாண மங்கையரின் சிலை நிகர்த்த உடல்மைப்பைக் கலைப்பாங்காகக் காட்டும் படங்கள் கொண்ட ஒரு உயர்தர மேற்கூட்டியமொழிவெளியீடு நான் வைத்திருந்த இடத்திலேயேஇருந்தது. அதை அவன் தொட்டில்லை. வெறுமனே வெள்ளோச் சுவரை அர்த்தமில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“குக்குக்கும்.....குப்”

நாற்காலியினின்றும் எழுந்த நிழருள் வாருங்கோ, உன்னே போவோம்.”

குதலைத் திறந்து அவனை முன்னே போகவிட்டுப் பின்னால் அடி வைத்து மூலம் நடந்தேன். கநவு சார்த்தப்பட்டது.

‘அங்கூட்டில் காவகாசமாகப் படுத்துக்கொண்டு பேசுக்கோ’ எற்றுத் தயங்கினான். என் கார்க்காப் பார்க்க அவனுக்குக் கூச்சம். என் தோன்கவில் அவன் பார்வை பதிந்திருந்தது.

“பரவாயில்லை” “You are a patient after all” “O.K as you please”

கொழும்பில் எத்தனையோ Psychiatrists இருக்கும்பொழுது நீங்கள் என்ன டாக் கலந்தாலோ கூக்க வந்ததிற்கு விசேஷ காரணங்கள் தெரும் உண்டா?”

“ஹம்...மூன்று காரணங்கள் உண்டென்று நினைக்கின்றேன். ஒன்று: உள்நோய் வைத்தியர் என்று நிங்களே உங்களை அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டது. எப்படி ஒரு Psychiatrist இடம் போய் தொடர்புகொள்வது என்று தயங்கிக்கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் முழுலில் என்னடம் தொடர்பு கொண்டார்கள், நந்தே: ஏம், நன்றி. இரண்டாவது காரணமாகச் சொல்வதென்றால். நீங்கள் நம்மினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், மூன்றாவது காரணம் நிங்கள்... ஒரு.....பென்”.

“Really? How interesting! நான் தமிழக்கியாக இருப்ப இனால் அப்படி என்ன விசேஷமோ?”

“எனில்லை? எனக்கோ தமிழ் ஒன்றைத் தவிர மற்றைய வில்லை பாண்டித்தியங்கிணையாது. ஒத்தாசகவாச உறவில் குரங்குகு broken English பேசமுடியும் ஆனால் எனது உ.ஏ.க் கிடையைப்படிப்பட்டு எவ்விற்கு எனது ஆங்கில அலியு பற்றாக்குறையாம்.....மற்றைய மன வைத்தியர்கள் எல்லோ குமே பிறமொழி பேசவார்கள். நிங்கள் ஒநுவர்தான் தமிழ்லும் பேசக்கூடியவர்கள்”.

“அது சரி, நான் பெண்ணும் இருப்பதில் உங்களுக்கு என்ன சொல்கியம்?”

விளைப்புக்களை அவன் இதழ்க்கடையில் பூத்தது. என்

கன்கலீர் அவன் உற்று தோக்கினான். நோக்கினானு? என் கன்கலீர் துளைத்துச் சென்றது அவன் விழிக் கூர்மை? நானும் பதிலுக்கு அவன் நெற்றி மத்தியைக் குறிதோக்கினான். விழுடி கள் ஹர்த் தன்.

“உங்களைப்போன்ற ஒரு பெண்ணின் உறவாடல் அவசியம் எனக்கு வேண்டியிருப்பதால்.....”

அவன் ஒவ்வொரு வரர்த்தனையையும், மெதுவாக முழுமையாக உச்சரித்தான்.

நாங்கள் இருப்பதே உதவி புரியத்தானே? நீங்கள் தயங்காமல் எதனைப்பற்றியும் என்னிடம் பேசலாம். கூச்சப்படாதீர்கள் எவ்வளவு மணிநேரம் என்றாலும் பேசிக் கொண்டிருப்போம்..... உங்களுக்குக் கொஞ்சம் Chocolate Cream தரட்டுமா?”

“பிரமம் எதற்கு?”

“இதில் சிரமமொன்றுமில்லை. Have some. Do you smoke?

“இல் வேலைகளில் புகை பிடிப்பதுமின்டு”

சிரட்ட டப்பாவை அவனிடம் நிட்டினென். விரல்கள் நடுங்க அவன் சிரட்ட ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டதான். ஆனால் அதனை உடையில் வைத்துக்கொண்ட விதமோ, நாகுக்காக, நயமாக இருந்தது. சிரட்ட ஸிட்ட்டரைப் பொருத்தி அவன் பிரட் அருகே கொண்டு சென்றேன். அவன் என்னக்களை இருப்ப பற்றிக்கொண்டு சிரட்டை பற்றுவதைத்தான்.

எனது வலதுகர உள்ளங்கையில் மெத்தென்ற ஒத்தடம். அவன்விரல்களைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன். “கலகல்” என்று அவன் சிரிப்பொளி. அதே தொனி என்று நாறம். அவன் முகச் சரும இழைகள் - பிச்சாருத்தி என்ற தமிழ்க் கிறுக்கை யாகிகியர் கூறியது போல்-தெட்டிப்படு தன்னைச் சுல்லி விரிவதுபோன்று பிரிந்தன. மங்கலான ஓளி அவன் முத்துக்கீலி விரியது. குபைந்த வதனத்தில் குமிள் சிரிப்பு மொட்ட விரிந்தது.

“சரி மிஸ்டர் உங்க பெயர் என்னவென்று கூறினார்கள்?”

“மார்க்கன்னு எனது பெயர். இருத் திரெண்டு வயது. தமிழ்மூலம் பேராதனி பாவில் கல்வி பயின்ற கலைாணி. வேலை சில்லை தலைத்து திரிக்கிறேன். மனமும் சரியில்லை.”

கொழும்புதுறை

‘தவணையே. I like your precision in speech நீங்கள் யாழ்ப்பானத்தில் எடுட்ட?

நூல்கும்

“ஏரவெட்டி”

“Oh ! I see நங்கள் என்கு தங்கியிருக்கிறீர்கள்?”

“இரு நண்பனுடன் கொட்டாற்சேலையில் தங்கியிருக்கிறேன். ஓங்கிக்கட்டை. பெற்றாரில்லை. உற்குர் ஒருவர் என்னை ஆதரித்துப் படிப்பித்துவிட்டார். அவரும் சென்றமாதம் இறந்துவிட்டார் என்னை உற்குர் உறவினர் என்னை அங்குவிடுவில்லை. நான் ஒரு “விஸர்வன்” என்பது அவர்கள் என்னம்.”

ஏதோ விந்தணையில் ஆழ்ந்துவிட்டான், அவன் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வேற்றுலகில் சஞ்சரிக்கத் தொடர்க்கிளிவுவான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் துயில் கொண்டுவிட்டான்..... அரைத் தூக்க நிலை.

அவன் ஏதோ கள்ளச் சூழ்நிலை உருவம் பெருத வாக்கையங்களில் கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறான்.

“டேப் ரிக்கோடர்” அவன் கூறுவதெல்லாவற்றையும் பறிவு செய்கிறது.

பக்கத்திலிருந்த பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துப் புரட்டினேன். அவன் பித ந்றுவதை இடையில் நிறுத்தினான்.

“Come on மார்க்கட்டு. பேந்து என்ன நடந்தது.”

அவன் பதில் கூறிக்கொண்டேயிருக்கிறான். அவன் என்ன கூறுகிறான். என்பதை எல்லாம் தொழில் முறையை உத்தேசித்து வரசகர்களுக்கு இங்கு நான் கூறப்போவதில்லை. அவன் கூற பவை அவன் செய்க்காரணங்காட்டுபவையாய் இருந்து டோதிலும் நான் இங்கு விபரிக்கும் கதா சம்பவங்களுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டில்லாதிருப்பதால், அவற்றை இங்கு நான் எடுத்துரைக்காது விடுகிறேன்.

அவனை அங்குதான் முதலில் கண்டேன்.

அவன் கலகலப்பாகத்தான் கூடியிருந்தவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றிருந்தவர்கள் அவன் பேசுவதை உற்சாகமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவனை தங்கள் நாயகமாக வைத்தே அவனுடன் உறவாடுகின்றனர், உணர்பாடுகின்றனர்.

அவன் பேச்சும், பேசும் முறையும், நாகுக்குத் தண்மையும் புண்படாத வகையில் சொற்களைப் பாரிக்குந் தன்மையும், அவனுது கம்பீரத் தோற்றமும்’ வசீகரப் பார்வையும் அவனை மற்றவர்களிடமிருந்து இனம் பிரித்துக்காட்டி நிற்கின்றன. அவன் வெகு இலகுவர்களே மற்றவர்களை விட மேலெழும்பிய புரட்டார்த்தங் சொன்டவனும் தோற்றமளிக்கிறான். மூலம் வெக்கு மூடுமல்ல. பெரிய உரிமையிலிருந்து முழுமொத்தம் விடுகிறது.

மற்றையோரும் அவன் பக்கம் அடிக்கடி பார்த்து அவதானிப்பதை நான் கண்டுணர்கிறேன்.

அது ஒரு “சோஷல்” ஆஸ்கனும், பெண்களும் கூடிய இடம். தனித் தனியான சிறிய விட்டமேசைகளைச் சுற்றிலும் சில நாற்காலிகள் அவற்றில் ஆலூம் பெண்ணுமர்கக் கலந்து இருக்கின்றனர். ஆலூல் அவன் கூடிய மேசையைச் சுற்றிலும் அவர்கள் மாத்திரமே அமர்த்திருந்தனர்.

அவன் கூறியிருந்த நண்பர்களை விட வெறு எவருடனும் பேசவில்லை. பார்க்கவில்லை தப்பித் தவறி அவன் விழிகள் மாவையர் மீது தாவினும், அது ஒரு சதாரண நிகழ்ச்சி போன்று, அல்லது வெற்றுப் பொருள்மேல் அர்த்தமில்லாமல் பாய்ச்சிய செயல் போல, அவமதியாகவே இருக்கின்றன.

இப்பரிசோட்டு கண்ணிமைக்காது இவனையே பார்த்து நிற்பதைக் கண்டுகொள்கிறேன். யதேச்சையாக இவனும் அவனைப் பார்க்க வேண்டுகிறது. அது ஒரு உணந்தான். பின்னர் சாதாரணமாகவே அவன் தவ் உரையாடலைத் தொடர்ந்து நடாத்திக்கொண்டிருக்கிறான்.

இவனின் உதாரணம் அவனை மேலும் கவர்ந்திருக்கின்றது. அவனுடே வெளிக் காட்டி முடியாத அந்தரங்காத் தலிப்பு, அவனுது கவனத்தைத் தண்மைல் திருப்புவதற்கு அவன் மிகவும் முயன்று கொண்டிருக்கிறான். இவன் அதனை ஒருவேளை உணர்ந்தோ என்னவோ அவன் பக்கம் மூடித்தலையாரத்தில்லும் தன் பார்வையைச் செலுத்துகிறான்தன.

அவன் தண்ணிடம் இருந்தவர்களுடன் பெரிதாகப் பேசி, எலீர், கலீர் என்று சிரித்து இவனது கவனத்தைத் தண்பக்கம் இப்புற முயன்கிறான்.

அவன் ஒரு இளம் பாலை:

தான் உள்ளீடில் தெரிந்த ஒருத்தி.

ஒருவரின் ஊப் பண்பு அவர் தம் சிறுசிறு செயல்கள் மூலம் தெரிந்துள்ளது. அந்த இளைஞர் ஒரு ஏத்து 'Humbug' என்பது எனக்குத் தெரியும். அவன் வேண்டுமென்றே அப்பெண்ணை உதாசினம் செய்கிறான். அவனது பார்ஜெக்டுப் பதிலாகத் தன் கணவுப் பார்வையை செலுத்தவே விரும்புகிறான். ஆனால் விருப்பைச் செயலாற்றத் துணியில் இருந்தும், அவன் செய்யாது விடுகிறான்.

அவன் என்னைவீடு அழகி. அப்படியென்றால் நானும் அழகி என்றால். ஏதோ பார்வைக்கு இதமான கவர்ச்சியின்டு என்னிடம். அவன் பெரிய இடத்துப் பெண். அதாவது 'Upper-middle class' அவனை நான் நங்கறிவேன். கற்றறிந்த நற்குண்முடைய பெண் அவன். அவனது நட்பைச் சம்பாதிக்க எத்தனையோ காளையர் எத் தனித்து வருவதையும் நானறிவேன். அவனது மனதில் காதல் சம் பந்தமான 'தொய்மை' இன்னும் உருவாகவில்லை. அவன் ஒரு வளரிளம் பருவத்தினை

அவன் தான் ஒரு விசித்திரப் பிறவி என்று பிறர் என்னும் படி நடிக்கிறான். அவன் தோற்றமும், பேச்கம், கலகலப்பும், அசாதாரணப் போக்கும் எல்லாமே போவி. அவன் பாலைன் செய்கிறான். அவன் கூயறுபம் வேறானது. அவன் உள்ளூர் உணர்ச்சி பிளம்பாகக் கொந்தவிக்கும் ஒரு பரவதம். நெக்கு நெக்குருகிப் பாகாப் கவியும் ஒரு பாறை, அவனது வெளிநடப்பும், செயலும் போவி என்றால். அவன் உள்ளூரவே ஒரு கயவன் என்றல். சாந்தகுண்ணயுள்ள நல்லவன்தான். பகுத்தறிவாளன்தான். வெகுளி, வெள்ளை உள்ளம் படைத்தவன் என்று பிறரை நம்பப்பண்ணுவதில் கைதேர்ந்தவன்

போவியடைக்குள் மறைந்திருக்கும் அவன் உண்மைச் சொருபம் இடையிடையே அவனையறியாமலே வெளிக்காட்டும்பொழுது ஏனையோர் மகிழ்ச்சின்றனர். பிரமிக்கின்றனர். சங்கடப்படுகின்றனர். மற்றவர்களைப்போல் நடக்காது, வேற்றுமையாக நடப்பதால் அவனை ஒரு பித்துக்குளி, சித்தசவாதீனமற்றவன் என்று கணித்து விடுகின்றனர். தகுந்த அவன் நிலையை விபரிக்கப் போதிய தகுதியான பெருத்தமான சொற்களைத் தேடி உபயோகிக்கும் சிரமத் தில் அவனைப் பைத்தியம், விரரன், அசடு என்கின்றனர். அதே

நேரத்தில் அவனை அப்படி அஸூர்க்கவும் முடியாதென்பதையும் உணருகின்றனர். அவன் சில வில வேண்டுள்ளில் இயற்கையாகவே இநக்கிருப் பியற்கையில் அசாதாரணத்தன்மையும், அசாதாரணத் தன்மையில் பேசுத்த தனத்தையுங்குகொண்டோர், அவன்டத்தில் பயபக்கீ கொண்டிருக்கின்றனர். வெளியில், அவனை நெயாண்டி பண்ணினாலும், அவன் எதிரிலேயே அவகைச் சின்னத்தனமாக முன் வைத்துப் பேசினாலும், உள்ளூர் அவன் மீது அவர்களுக்கு ஒரு மரியாதை.

Tape Recorder ல் அவன் கூறுவதைப் பகுத்தாராய்ந்த அவனை இவ்வாறுகான் நான் மதிப்பீடு முடிந்தது.

நேற்று நடந்த அந்த Social ல் ''நாங்கள் இதற்கு முன் என்கு சந்திந்திருக்கிறோம்?'' என்று வயியப்போய் அவனிடம் கேட்டேன்.

''என் பெயர் மார்க்கண்டு. நீங்கள், உங்களை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி?''

''நான் சரோஜினி..... I am a Psychiatrist. ஒரு வைத்திய பரிசோதனைக் கூடம் தனிப்பட்ட முறையில் வைத்திருக்கிறேன்.''

''அப்படியா?...நான் தங்களை வந்து கலந்தாலோசிக்கலாமா?''

''Certainly. நானைக்கு மாலை நாங்கு மனிக்கு வரமுடியும் என்றால், வாருங்கோ.''

''கார்ஜ்ட்'' அவனிடம் கொடுத்தேன்.

இப்பொழுது

என்னருகே மயக்க உலகின்றும் வெளிப்பட்டு நிதர்வன உலகுக்குச் சிறிது சிறிதாகப் பிரவேசித்துக் கொண்டிருத்தான் மார்க்கண்டு.

கன் விழித்ததுதான் தாமதம் கட்டிலை விட்டிறங்கி என்னருகே வந்தான். என் கைகளைப் பற்றினான். இதமாக என் வதனத்தை வருடினான்.

கால ஒட்டத்தில் வில வினாடிகளிற்தான் அத்தரித சலனம். ஆனாலும் அவனுக்குக் களைப்பு. கதிரைச் சட்டத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

— 8 —

நான் இலோக முறவில்தேன்:

அவன் வெட்சித் தலைகுனிந்தான்:

“இப்பொழுது திருப்திதானே? ”

நிதானமாக அவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான். அவனிடத்தில் புத்துணர்ச்சி நிரம்பி வழிந்தது. புதிய தென்பைக் காண முடிந்தது. அவன் சிறிது சிறித்தான்.

“Come on my boy. Take it easy” என்று கூறி அவன் முதுகில் நட்டிக் கொடுத்தேன். அவனிடம் ஒரு புதிய கவர்ச்சி யைக் கண்டேன்.

“சரோ.....நீங்கள் மணமானவரா?”

“அதற்கென்ன - இப்பொழுது.”

“இல்லை. வெளியில் “டாக்டர் [மிலில்] சரோஜினி சங்கர விங்கம்” என்று போர்டு தொங்குதே. அதற்காகக் கேட்டேன்”

“அதுதான் சொன்னேனே, திருமணமாகினால் என்னவாம்?”

“ஒன்றுமில்லை..... தகாத முறையில் தங்களிடம் நடந்துவிட டேன். தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துவிடுகள்.”

“Don't...For God's sake, don't apologise”

நீங்கள் ஒன்றும் அப்படித் தகாத முறையில் நடந்த காள்ளவும் இல்லை. நான் ஒன்றும் தகாத செயலுக்கு என்னை உட்படுத்திக் கொள்ளவுமில்லை.

“இயற்கயாகவே தாங்கள் நடந்துவிட்டிருக்கிறீர்கள். இயற்கயான உணர்ச்சியைபேவெளிப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். மனதோயால் வாடுவதாக நீங்கள் கற்பிதம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். இதற்குக் காரணம் தங்களுக்குள்ள தாழ்வுக் கிக்கலாகும்.

“இந்த தாழ்வு மனப்பான்மைக்குக் காரணம் செயற்கயாகத் தங்குடைய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தி வந்திருக்கின்றீர்கள்....

இயல்பாகவுள்ள பாலுணர்வுகளை ஏதோ காரணத்திற்காக நீங்கள் அழித்துக்கொள்ள முயன்றிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இயற்கயா கவே பெண்ணஞ் பழகியிருப்பீர்களாயின் பேசியிருப்பீர் அதாயின், விசற்புயின்றி அவர்கள் அழகை இருக்கிறுப்பீர்களாயின். நீங்கள் காதாரமணமாகவே இருந்திருப்பீர்கள்.....

“பெண்களிடத்தில் கூச்சம் என்பதிலும் பார்க்கப் பேண்களுடன் பேசினால் பிறர் என்ன நினைப்பார்கள் என்ற மனவிகாரத் தில் காலங் கழித்து வந்திருக்கிறீர்கள்.

தாய்மையின் அன்பையோ, உடன் பிறந்தவரின் பரிவையோ நீங்கள் பெற்றிருக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை உங்களுக்கு .. . .

“இந்த வலிந்த செயற்கைக் கட்டுப்பாடு, உங்கள் மனத்தையும், உடலையும் வெகுவாய் பாதித்திருக்கிறது. உங்களிடமுள்ள இருமைத்தனங்களை வெரு சாதுரியமாக, வெளிக்காட்டாமல் நடித்துவத்திருக்கிறீர்கள்.

“இப்பொழுது சிறிது நேரத்திற்கு முத்தி என்னிடம் ரடுதி யாக உடந்து கொண்டார்கள் அல்லவா? அது தங்களிடம் ஒரு மாற்றத்தை உண்டு பண்ணப்போகிறது. நீங்கள் இனி வெகு இயல்பாகவே இருக்கப்போகிறீர்கள். நேற்று நீங்கள் மனதைப் பறிகொடுத்த, ஆனால் அவனைப் பொருப்படுத்தவில்லை என்று உங்களு நடிப்பிற்குப் பாத்திரமான அந்தக் குமரியை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்போகிறேன் ... ... come on cheer up”

நீண்டதோர் விரிவுரை முடிந்தது. “Thank you Madam வாழ்க்கை இன்பமையாகவும் இருக்கலாம் என்று இப்பொழுதுதான் என்னுல் உணரமுடிகிறது.....”.

“That's the spirit, You are not at all abnormal.

தங்களது குமப்ப நிலையைத் தெளிவுபடுத்த வேண்டி தங்களால் தொடப்பட்டு விட்டேன். அதில் பாதகம் இல்லை. இருவரது Motives மும் நிதானமாகவே இருந்திருக்கின்றன .. . .

“அதைத் தூய்மை நெறிபிறழாதிருக்கையில் பூதவுடல் accidentally யாக ஓம்னிலையா உராய்ந்து விட்டதனால் களங்கம் ஒன்று மில்லை. சில நிசர்ப்சிகள் நடக்கப் போகின்றன என்று உள்ளார்வில் தொனித்தாலும், அந்நிசர்ப்சிகள் பிரத்தியட்சமாக நடந்தாலும், பிரக்ஞஞயறிவில் அவை நடப்பவையாகவே தெரிவிதில்லை. அது ஒரு சௌரிய மறைஞானம். அந்திலையை விளக்குவதே ஒரு பெரிய சாதனை.

நீங்கள் ஒரு நோயாளி. நான் ஒரு வைத்தியர். நீங்கள் என்னைத் தொட்டு விட்டதனால் நான் கற்பிழுந்தவாரானே,

நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதீர்கள். நல்லை சமுதாய அமைப்பில், சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் பாரம்பரியப் பிரமாணங்கள் தளருவது உண்டு.....The best thing is to be natural without any inhibition .....ஆனால் கால, இட, சந்தர்ப்பம், சமூக அமைப்பு இவைகளுக்கிணங்கிய விதத்தில் நடந்து கொள்ளவேண்டும். அதுதான் பிரதானம்."

மணி ஏழ அடித்தோயந்தது. அப்பொழுது என் கணவர் அறைக்குள் நுழைந்தார். ஆடவர் இருவரையும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

"அப்போ பின் நான் போய்கிட்டு வருகிறேன். உங்களுடைய Fees"

"Fees தருவதற்கு உங்களிடம் நோய் இல்லையே!?"

"Oh, Thank you."

"Not at all. Good Bye."

"Good Bye."

(ஆழச் சுடர் - 1965)

மதிப்புரைகள்:

கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய இலங்கை தமிழ் எழுத்து-என்ற நூல் பற்றித் தமிழில் தெரிவிக்கப்பட்ட விமர்சனக் கருத்துகளின் கருக்கத் தொகுப்பு:-

1. ஆ. மகாதேவன், விஞ்ஞானப் பட்டதாரி ஆசிரியர். பாடவிதான் அபிவிருத்தி நிலையம், கல்வி அமைச்சு, கொழும்பு:

உங்கள் நூலில் படித்து முடித்தேன். சமகாலத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி, எமது நாட்டில் ஏனையமொழி இலக்கியவாதிகளுக்குத் தெரியப்படுத்துகின்ற முதல் நாலைத் தந்த உங்கள் பணி போற்றுதற்குரியது. அழகிய - எளிய - கவர்ச்சி யான நடையில் - இத்துறையில் - இவ்வாரூண ஒரு நூலை எழுத உங்கள் ஒருவராற்றுள் முடியும். தமிழ் எழுத்துவகம் தங்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளது. மிகக் கடினமான இத்தகைய ஒரு நூலாக்க முயற்சியை, பிறரால் செய்ய முடியாத இக்காரியத்தை, நீங்கள் நிறைவேற்றியுள்ளதை நினைத்து நிறைவெய்துகிறோம்.

2. தாழ்வு மனப்பான்மை.

பாங்கினிற் கையிரண்டுந் தீங்கியறிந்தேன் பட்டுடைலீசு கமழ் தன்னிலறிந்தேன் ஒங்கிலருமுவகை யூற்றிலறிந்தேன் ஓட்டுமிரண்டுளத்தின் தட்டிலறிந்தேன் வாங்கிவிடடி கையையேடி கண்ணம்மா மாயமெவரிடத்தில்? என்று மொழிந்தேன்.

-பாரதியார்.

குறு:

என்னைக் கண்டாலே அவருக்குப் பிடிக்காது. அத்தானும் அத்தான்!

காரணமில்லாமல் என்மேல் அவருக்கு வெறுப்பு. கண்டாலும் காணுதமாதிரிப் போய்விடுவார். பேசினாலும் வேண்டாவெறுப்பாக உதிரிவசனங்களை உதிர்த்துவிட்டு முகத்தைக் கடுமையாக வைத்துக்கொள்வார். எனக்குச் சினம் சினமாக வரும்.

என்னசெய்வது! கடுமையாக நானும் அவரைப் பேசிவிட்டே அனால்...அவர் முரட்டுத்தனமாக நடந்துகொண்டு...பின் அச்சிபாளதமான சம்பவங்கள்..... சே! சே! அப்படி ஒன்றும் கெட்டவர் அல்ல அவர்.

இவருக்கொரு பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்.

நான்தான் வலிய வலியப்போய் இவரிடம் சிறுமைப்படுத்திக் கொள்கிறேனுக்கும் ஓ... ஆமாம்! நாமும் இவரைப்போல் அல்ல சியமாயிருந்தால்... மின்சினால்... கொஞ்சமலா போய்விடுவார்?

இத்தனைக்கும்-

சின்னவயது முதல் நாங்கள் கூடிவிளையாட்டுவர்கள் தான். சின்னசோது கறி முதல் புருஷர் - பெண்டாட்டி விளையாட்டு வரை

“ மிழுளிச்கல் செயர் ” முதல் ‘ கெனபோய் ’ விளையாட்டு வரை எல்லாம் நாட்கள் எத்தனையோ விளையாட்டுக்களை விளையாடியிருக்கிறோம்! ஊடறும் கூடறும் எத்தனையோ தரம், எத்தனையோ தரம் ‘ ரே ’ விட்டாலும் பேசாமல் இருக்க முடிவதில்லை.

ஹாம்! அதெல்லாம் எம் இளம்பெரராயத்தில்! இடையில் எத்தனையோ வருடங்கள் நானும் அவரும் சந்திக்க வாய்ப்பிருக்கவில்லை என்பது உண்மையே; ஆனாலும் உறவு மறந்து விடுமா? அந்தப் பழைய நாடகளின் இனப் அனுபவங்கள் நினைவிற்கு வராமலா போகும்? என்னதான் இருந்தாலும் பழுமையை முற்றுக மறக்க முடியுமா?

இருவேளை,

குழ்நிலையினாலும் தொடர்பின்மையாலும் பழுமையை முற்றுகவே மறக்க முடியுமா?

இந்த ஜப்பகிக்கு எனக்குப் பதினெட்டு வயது தொடங்குகிறது;

அத்தான் சிறு வயதிலோயே கொழும்புக்குப் படிக்கச் சென்றார். நான் பிறந்த மண்ணிலேயே படித்து வந்தேன், இப்போது எஸ். எஸ். ஸி பாஸ் பண்ணிட்டு நான் படித்த கல்லூரியிலேயே உபாத்தினியாய் இருக்கிறேன்.

அத்தான் இப்போது டாக்டருக்குப் படிக்கிறார். கொழும்புச் சீவியமாய்ப் போய்விட்டது அவர் வாழ்வு, வருடத்தில் ஒருமுறையாவது யாழ்ப்பாணம் வந்துதான் போவார். ஆனால் வைத்தியக்கல்லூரியில் சேர்ந்தபின் அவர் யாழ்ப்பாணம் வருவதேயில்லை. மாமாவும் மாமியும் தான் அவரைப் போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவார்கள்.

நெற்று-

பல நாட்களின் பின்-

யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கிறார்.

அதுவும் மூன்றுமாத விடுதலையானபடியால்தானும் இங்கு வந்திருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் கொழும்புத்துரை இங்கு ஏன் வரப்போகிறார்?

இவரை என்னியென்னி நான் வாடாவிட்டாலும் ‘அவரைப் பார்க்கவேண்டும், பேச வேண்டும், சரளமாகப் பழக வேண்டும்

என்று எனக்கோர் ஆவல். சாம்பல் படர்ந்த தன்மூல போன்று கனன்று கொண்டிருந்தது உண்மைதான். அதுவும் நேற்று அவர்கள் வீட்டிற்கு - அத்தான் அவை வீட்டிற்கு-நானும் அம்மாவும் போய்ப் பார்த்தபின் - என் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை.

அவர் தனதறையில் ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தார். வெளியில் வரவேயில்லை. மின் மாமிதான் அவரைக் கூப்பிட்டு எங்கள் கருகையை அவருக்குத் தெரிவித்தார். அதன் மின்....அந்தத் துரை வந்து.....எங்களாருகே நின்று கொண்டிருந்தார்.

“எப்படித் தம் சுகமாயிருக்கிறியளோ?” என்று என் அம்மா அவரிடம் கேட்டான்.

“ஓம். இருக்கிறோம்”.

பேச்கத் தொடரவில்லை. அதற்கிடையில் அவரைத் தேடி ஒருவன் வந்திருந்தான். அவர் என்னிடமிருந்து விட்டைபெற்றுக் கொண்டார் ஒன்றும் கூறுமல்ல.

அவருக்கு—

கொழும்பில் எத்தனை எத்தனை சிநேகித்துகளோ? வண்ண வண்ண உடைதிரித்து, சிங்காரமாக அவங்கமித்து ‘‘நாகிகமாக’’ப் பழுகும் பெண்மணிகள் எத்தனை பேரோ?

கேவலம்!

பட்டிக்காட்டுப் பெண் நான் எங்கோ? அத்தானின் மேல்நாட்டு மோகத்துக்கேற்ற விதத்தில் அவரை வணியவரும் அந்த நாளின மணிகள் எங்கோ?

ஓ! ஓ!! இப்படியெல்லாம் நான் என்னக்கூடாது! பாவும் அப்பா! . . . அவர் ஒருவேளை . . . தானும் தன்பாடும் என்று படிப்பில் கவனம் செலுத்துபவரோ. படிப்பில் குருப்புவிதான்! அல்லவிட்டால் டாக்டராவது கலப்பா என்ன?

ஆனால்...இவர் என்னை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லையே...ஆனவும்...பணத்தியிர்...வித்துவக் காய்ச்சல் ..ஆனால்...பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும் என்பார்களே. என் அழகைக் கூடவா அவரால் இரசிக்க முடியவில்லை!

மாமாவும் மாமியும் நல்லூரிலும், எங்கள் குடும்பம் கந்தப்போ

நடயிலும் இருந்தபோதிலும் இரு குடும்பங்களுக்குமிடையில் பரஸ் பர போக்குவரத்தும் நல்லுறவும் இருக்கத்தான் செய்தன.

அம்மாவின் வேண்டுகொள்படி அவர்கள் எல்லோருக்கும் எங்கள் வீட்டில் இன்று விருந்து. அதாவது மாமா, மாமி, அந்தான் மூவருக்கும். எங்கள் வீட்டிலும் முன்றுபேர்தாம்!

காலையில் அவர்கள் வந்ததும் நான்தான் போய் வரவேற்ற நேண். அம்மா குசினியில் வேலையாயிருந்தாள். அப்பா தோட்டத் தில் கத்தரிச் செடிகளை நட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“ வாருந்கோ...மாமா! வாங்கோ மாமி! ” என்று அவர்களை வரவேற்றுவிட்டு,

‘ அம்மா, அம்மா! அத்தான் அவை வந்திருக்கின்ம் ’ என்று கவிக்கொண்டே நான் உள்ளே ஓடினேன்.

அம்மாவும், அப்பாவும் போய் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் கோப்பியைக் கலந்துகொண்டு போய் முதலில் அத்தானிடம் நீட்டினேன். அவர் எழுந்து நின்று ‘திறே’யிலிருந்து கோப்பையை வாங்கிக்கொண்டு ‘தாங்ஸ்’ என்றார்.

இது என்ன மோடியோ! இப்படியும் மரியாதையா?

நான் அவரைப் பார்த்து முறுவித்தேன். அதைக் கவனிக்காதது; போல்...இல்லை கண்டும் பொருப்படுத்தாது - கதிரையிலிருந்து கொண்டார். அவர் என்னை உதாசினப்படுத்துவதை நான் அறிந்து கொண்டேன், என்பதைப் புரிந்தது போலக் காட்டியது அவர் முகம்.

ஹாம்! இவர் ஏன்னை வெறுக்கவேண்டும். என்மேல் கோபங்கொள்வதற்கு நான்என்ன குற்றம் செய்தேன்? சரி! சரி! இவர்மேல் எனக்கொரு சபலம் ஏன் வரவேண்டும், பார்ப்பதற்கு அவர் ஒன்றும் அப்படி சந்தரப்புரூரால்லவே?

ஆனால்—

ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கெம்பீரமான பார்வை பரந்த நெற்றி நின்ட நாசி சதுர முகம் மிடுக்கான நடை அஸ்டிய மனப் பால்மை சுருக்கமான பேச்சு. அடேயப்பா, இப்படிப் பேசாம் டந்தையாக இருக்க அத்தான் எங்கு கந்துக் கொண்டார். இந்

தக் குறுகிய இடைக்காலத்தில் இவ்வளவு மாற்றமா?

ஆனால்- அத்தான் என்னை அலட்சியம் செய்ய நியாயமேயில்லை இவருக்கு என்னிடம் கூச்சமா? அல்லது என்னை வெறுக்கிறாரா? பெறியவர்கள் மனம்னிட டுப் பத்தும் பலதும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்

இவரும் கூடவே இருந்தார். அவர்களுடன் மெழுருப் பொம்மைபோலே உறவுக்காரர் வீட்டில் பிறத்தியார் போல் மழும் இவரை என்னென்பது? வெறும் ஆணவக்காரர்! உள்ளே வந்து என்னிடம் பேசினால் என்னவாம்?

கேவலம்?—

வருங்கால டாக்டர் வெறும் எஸ்.எஸ்.ஷி பெண்ணை விரும்புவாரா என்ன? ஆனால் அதற்கு ஈடுகொடுக்கத்தான் அழும் பண்மும் இருக்கின்றனவே?

ஒருவேளை நான் ஆங்கிலம் பேசுமாட்டேன், நாலுபேபருடன் பழுகமாட்டேன் என்று நினைக்கிறோரா?

என் உள்ளக்கிடக்கையைக் கள்களினால் எத்தனைமுறை தெரி விக்க முயன்றிருக்கிறேன். கண்ணேடு கண்தோக்கினால் தானே!

தமிழ்ப்பஸ்பாட்டுடன் நாலுபேரோடு பழக எனக்குத் தெரியாதா என்ன? தொல்காப்பியருடைய பெண்ணில் இலக்கணத்தில் அத்தனுக்கு நம்பிக்கையில்லையோ? அவர் தமிழால் என்பதை மறந்து விட்டாரோ?

புதிர்தான்.

இவர் ஏன் என்னை வெறுக்கவேண்டும்?

போயும்போயும் இவர் மேல் ஏன் தான் நாட்டம் கொள்ள வேண்டும்?

வெறுப்பின் எல்லைதான் அன்பின் உதயமோ? நான் அவரை வெறுக்க வெறுக, அவர் என்னை வெறுக்க வெறுக்க, வற்றுத் ஜீவத்திபோல் அன்பு; பரிணமித்தாற்றெடுக்கிறது.

ஏன் இது? அவரிடம் எனக்கொரு கவர்ச்சி! பழைய அனுபவங்களின் பக்கம் நினைவோ?

ஹாம்! நான் என்றெரு பொருளிருப்பதாக அவர் காட்டிக் கொள்ளவில்லையே இது எத்தகைய கொடுஞ்செயல்?

எனக்கு அவர்கள் முன்னிலையில் போயிருந்து பேசவெட்க மாய்இருந்தது. என் அறைக்குள்ளேயே இருந்துவிட்டேன்.

கணை:

நேரங்கழிந்தது!

எவ்வளவு நேரந்தான் அறைக்குள் அடைந்துகிடப்பான்றமுனு! வெளியே வந்தாள்.

தென்றலில் அசைத்தாடும் பைங்கொடிபோல் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்தாள்.

ஆஹா! அவள் அங்க அசைவுகளில் எத்துணை மென்னை. எத்துணை நளையும்! தொற்றத்திற்கேற்ற உயரம். பிறை நுதலில் செந்தூரப் பொட்டு. வாரியிழுத்தகேசம் காதோரங்களில் கருணாடிருந்தது.

இரட்டைப்பின்னல் 'நிப்பன்' முடிச்சு சிறிய கண்கள் செந்தாழை உதடுகள் செக்கச்சிவந்த முகம். புன்னகை மலரும் அந்த வதனத்தில் ஒரு சாந்தி, தெய்வீக ஓளி மெல்லிய பூங்கரம் காந்தன் விரல்கள் கைத்தறி உடை..

அவள் என்னைத்துணி!

எனக்கு மனப்பெண்ணுக்குவும்மாறலாம்! தடைகள் எதுவும்இல்லை

ஐமுனுவடன் தனிமையில் பேச எனக்குப்பல சந்தர்ப்பங்கள் வாய்ந்தன. ஆனால் அவற்றை நான் தவிர்த்துவிட்டேன்.

'ஐமுனு! இஞ்சவாம்மா, இப்படியிரு' என்று தன்பக்கத்தில் உள்ள நாற்காவியை காட்டி அழைத்தார் என் தாயார். அவள் கூனிக்குறுகி, நெவித்து வலைந்து, கொண்டு நாற்காவியில் அயர்ந்தாள்.

என்னையறியாமலே அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் அப்பப்பா! கண்ணைக் கூசவைக்கும் அழகு. ஒருமுறை பார்த்தாலே போதும். . .

மனதில் பதிந்துவிடும் வடிவம். பலமுறை பார்க்கத்துரைடும்

சௌந்தரியம், எழுத்தில் வருணிக்க முடியாத ஒர் உணர்ச்சிப் பிழும்பு அவள்.

அவனும் என்னைப்பார்க்கிறார். நான்கு கண்களின் சந்திப்பினால் சிறிது கலச்சம், பின்னர் தெளிவு. குழுதவாயில் குமிள் சிரிப்பு மோட்டவிழ்ந்தது.

நான் சடுதியாகதலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறேன். அவள் வெட்கிக்கூனி ஏமாற்றத்தோடு தலைகுனீகிறார்.

"இப்ப என்ன விடுதலையோ ஐமுனு?" என்று என் அம்மா அவளிடம் கேட்டாள்.

"ஓம் மாமி! என்று கூறிவிட்டு என்னை பார்த்தாள் அவளி னாங்காரிகை. நான் அவனுக்கு அப்பால் இருந்துவரள் அம்மாவைப் பார்த்தேன்.

விருட்டென்று எழுந்து ஓடினாள் ஐமுனு. அவனுக்கு கோபம் வருவது நியாயந்தரனே!

"எங்கே மோனே போகிறோ?"

"வாறன் மாமி, ஒரு வேலையிருக்குது."

அம்மாவும் மாமியும் குசிஸீக்குள் சென்றனர். அப்பாவும் மாமாவும் உரையாடுவதற்கென வெளித்தின்னைக்குப் போனார்கள். நான் பச்சத்திலிருந்த பத்திரிகையை எடுத்து ஊன்றிப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

"உஸ்!"

நான் தலை நிமிரவில்லை.

"உஸ்! உஸ்!

".....!"

"உஸ்.... அத்தான்!"

தலையை உயர்த்திச் சுத்தம் வந்த நிசையை நோக்கினேன். என் கண்கள் மலர்ந்தன. அங்கு அவள் வின்னைக்கத்துத் தேவதை போல் நின்று கண்ணாடை காட்டினார்.

நான் புன்னகை பூத்தேன்... மனம் கனிய முறையில் விரிந்தது... சிரித்தேன்... அம்... என்னையறியாமலே அவளைப் பார்த்துத் துணி ந்து சிரித்துவிட்டேன்.

வலிய வந்த சிதேவியை உதறித் தள்ளலாமா? ஆனால்;

ஆனால்... வேண்டாம். சபல புத்திக்கு இடம்கொடுத்தால்... பெண்ண பாவம் பொல்லாதது... சே! பாதகமில்லை.

அவள் முறுவலித்தான். மோகனப்புண்ணாக அவள் முடிமென்கும் வியாபித்தது. குறும்புப் பார்வையா அது... .

கேள்பொருளைப் பார்த்து அவள் உள்ளம் புனராங்கிக்கமட்டிரதா...? ஆவலை கீலைத் தேக்கி நின்று உணர்ச்சிவெள்ளமாகப் பீறிடடிக்கக் காத்திருக்கும் நே க்கா அது. ஜயமோ இது என்ன பார்வை. “சந்திரவேகா” என்று படத்தில் நடித்த நடிகை பார்த்து விழிச்சடர் போலவல்லவா இந்தப் பார்வையுமிருக்கிறது. அப்பொ! என்னால் இந்தப் பார்வையை எதிர் கொண்டு பார்க்க முடியவில்லையே... என்ற சிரம் தாழ்ந்தது.

மின்னவிடைப்பெண் அவள்... பின்னல் சடைமருங்கசெய். அன்ன நடைபயின்று என்னருகே வந்தனன்.

ஜயமோ!... எனக்கு வெகு அன்மையில் அவ்வாவா வர்த்துவிட்டாள். ஓர் இனியவாசனை; அவள் சேலித்தலைப்பு என் முகத்தில் பட்டும் படாவலும் அவ்வாவா காற்றுக்குப் படபடத்துக் கொவ்யிருக்கிறது?. கூடவே என் நெஞ்சம் படபடக்கத் தொடங்குவது... உமிழ் நீரை விழுங்கினாலும் அது முடியவில்லையே... இது என்ன சோதனை!

“அத்தான்!” — சு அந்தச் சொல்லின் உச்சரிப்புக்கு இப்பவை இனிமையான்டா?..

“ஹம்! ”

“கதைப்புத்தகம் இருந்தால் தாருங்கோவேன். நாவன் அவ்வாடிக்குச் சிறுகதைகள். இங்கிலிஸ் புக்ஸ் என்றாலும் பரவாயில்லை... ”

“என்னிட்ட இப்ப ஒன்றும் இல்லை... உங்களுக்கு எந்த ஆசிரியருடையது பிடிக்கும் என்றால் எங்கேனும் தேடிக் கொண்டு வந்து தருகிறேன்.”

“குறிப்பிட்ட ஆசிரியர் என்றில்லை. ஆனால் எஸ். ஏ. பி., சால்டியல்யன், சிரஞ்சீவி”;

“சரி! ”

“என்ன ‘சரி’ யாம்? என்று கிண்ணினி நாதந்தை உதிர்த்து

விட்டாள். அந்த நாதத்தின் எதிரொலியே என்னைச் சொக்குப்பொட்டாற் போன்றுகிறங்க... ”

நான் விழித்தேன். ஷெட்டியில் அமர்ந்துகொண்டாள், அவள் என்கூட்டத் தனிமையாக... ஓர் அங்குலம் இடைவெளியில்... இருப்பது எனக்கு முன்னின்மேல் இருப்பது போலிருந்தது.

என்னை ஊருகுவிப்பார்த்து... “ஐயோ...இது என்ன... ” “மனைவியைப் பார்வை... ” அர்த்தமில்லாமற் சிரித்தான்.

நானும் வெளுவித்தனமாகச் சிரித்தேன். பத்திரிகையைச் சலசலத்தேன். அங்கு மிக்கும் பார்த்தேன்... மிரள் மிரள் விழித்தேன்... அவள் இன்னும் பார்த்துக் கொண்டு முறுவலித்தான்.

அதில் ஒரு சோக... அல்ல அல்ல... ஒருவேளை இது காதவர் பரிபாணங்யோ. எல்லாம் புது அனுபவந்தான். ஏதாவது கதைக்க வேண்டும்போல் தேன்றியது.

இது ஏன்? கூச்சத்தினாலா, வெட்கசத்தினாலா? இல்லை இல்லை. பயத்தினால்... பயத்தினால். கொழும்பில் என் சகமாணவிகளுடன் விழுஞ்ஞானக் கூட்டங்களில் பக்கத்தில் இருக்கும் பொழுது வராதபயம் இரவாழுதும் ஏன் வரவேண்டும்?

ஓமுறு

பாவம்! அவரைப் பார்க்கப் பறிதாபமாக இருந்தது! எதையோபறிகொடுத்தவர் மாதிரி என்னை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

நிலைமையைச் சமாளிக்க என்னாலும் முடியவில்லை. அவராலும் முடியவில்லை.

நான் போய் “செஸ்” போர்ட்டை எடுத்து வந்தேன்.

“வருகிறீர்களா? ஓர் ஆட்டம் ஆடலாம்.

“செஸ்” என்றால் அவருக்கு உயிர் என்பது தெரியாதா என்ன? காய்களை அகற்றி அகற்றி விளையாடுகிறேன்.

ஒரு கணவேளை!

ஸ்பரிசகம்! இருவர் விரல்களும் சிக்கிக்கவித்தன. நான் சிரித்தேன். அவர் சிரித்தார். என் விரல்களை விடவேயில்லை. அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டார். அம்மா “ஹா ஹுக்குள்” வந்தாள். திகில், ஆச்சரியம், மகிழ்ச்சி ஒரே நேரத்தில் அவள் முகத்தில்! அத்தான் முகம்நல்ரசங்களையும் பிரதிபலித்துக் காட்டியது.

“அந்தான்”
 “ஊம்”
 “உங்களுக்கு என்மேல் கோபம்? ”?
 “அப்படி யொன்றுமில்லையே! ”
 “நீங்கள் முன்போல் என்னிடம் சரளமாய்ப் பேசவதில்லையே? பழகுவதில்லையே? ”
 “பேசவதற்கு என்ன இருக்கிறது? ”
 “பேசவதற்கா இல்லை? நிறையப் பேசவாமே? ” என்று கூறி ஓருக்கண்ணால் அவரைப் பார்த்தேன். அப்பார்வைக்கோர் அந்தமுன்டு என்பது என் நோக்கம்.
 “சந்தரேசன் இப்பொழுது என்ன செய்கிறோ? ”
 எதிர்பாரத விதமாகச் சந்தரேசனின் பெயரை அவர் கூறி யதும் எனக்குக் கலக்கம்.
 “யார் சந்தரேசன்? ”
 “தங்களுடைய வருங்காலக் கணவன் சந்தரேசன்தான்! ”
 “அத்தான் நீங்கள் மிகவும் பொல்லாதவர்! ”
 “உள்ளத்தைத்தானே சொல்கிறேன்”
 “அட்டே, உங்களுக்கு குதர்க்கமாய்ப் பேசக்கூட வருகிறதே! ”
 மௌனம்.
 “அது சரி, நீங்கள் ஏன் என்னைப் பண்மையில் அழைக்கிறீர்கள்? ”
 “மதிப்புக்குரியவர்களை மரியாதையாக அழைக்க வேண்டாமா? ”
 “ஓஹோ! நான் உங்களுக்கு மதிப்புக்குரிய பொருள் மாத்திரமோ! வெளேஞ்றுமில்லையா? ”
 -நான் கூறியதன் அர்த்தம் அவருக்குப் புரிந்ததோ என்னவோ? ஒரு வேளை சந்தரேசனைத்தான் நான் விரும்புகிறேன் என்று என்னுடையிருரோ.
 “மதிப்புக்குரியவள் என்கிறீர்களே! நான் உங்களிலும் ஐந்வயது சிறியவள் என்பதை மறந்து கீட்டமார்களா? ”
 “இப்பொழுதுதான் தெரியும்”

வாருங்கோ! ச: ப்பிடிரோம். பின்னை! அத்தானுக்கு செம்பை எடுத்துக் கொடு! என்று கலிக்கோவ்ஸ்டே அம்மா நாங்கள் இருந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டாள்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும்-

அத்தானும் அப்பாவும் மாமாவும் தில்லையில் கட்கார்ந்து அரசியல் தொடக்கம் அத்தானின் படிப்புவரை அலகிக்காவ்டி ஒந்தார்கள்.

அம்மாவும் மாமியும் நானும் உள்ளிருந்து ஊர்வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்தோம். பின், ஆடவர்களுடன் நாங்களும் சேர்ந்து கொண்டோம்.

“ஐமுனுவசகு ஒரு கலியாணத்தை முடிச்சுவைக்கவேணும் அல்லை? ” - அம்மாதான் மாமாவிடம் கூறினாள்.

அதற்கென பின்னை இப்ப அவசரம்? பொடிச்சிக்கு என்ன வயா ஆதிவிட்டது? ” என்று மாமா கூறினார்.

“ஒவ்வொலி, ஒரு காதைக்குச் சால்றன். தம்பி கணேசும் படிச்சு முடிக்கத்தானே வேண்டும்? ” எவறி கூறி முடிந்தான்.

“எல்லோர் எனக்களும் அத்தானை நிலைகுத்திப் பார்த்தன. ஆவலுடன் இதழில் நிருப விழிகள் மலர் அவரை நோக்கினேன்.

“நான் ஜமுனாவை ஒருநாளும் கட்டமாட்டேன். காரணத்தைக் கேட்காதிக்கோ என்று கூறிவிட்டு அத்தான் எழுந்துவிட்டார். எல்லோருக்கும் ஆச்சரியம்!

எனக்கு ஆச்சரியம், ஏமாற்றம், பொருமை, ஏரிச்சல், விரக்தி-அத்தான் எழுந்து போகிறார். மாமாவும் ம. மியும் அவரைக் கூப்பிடுகிறார்கள்.

அவர் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறார். எல்லோரும் என்னைப் பார்க்கி ரூர்கள். என் தலை சுற்றுகிறது. நான் கிழே...இ...இ...இ...இ...

கணை

ஜமுனாவின் சாகசங்கள் எனக்குப் புரிந்தன. அவள் என்னை விரும்புகிறாள். உள்ளத்தாலும் குநேசிக்கிறாள்.

ஆனால்...ஆனால்... அந்தச் சந்தரேசன்?

ஜமுனாவின் தாயினுடைய தம்பி மகன். அவன் அவளுக்குச் சாலவும் பொருத்தமானவன். அவன் அழகென்ன? அவன் பெருமை

என்ன? அவன் வகிக்கும் பதவி என்ன?

கேவலம்! கொம்புத்தேனுக்கு நான் ஆசைப்படுவதா? நான் ஆசைப்பட்டேனு? இல்லையே!

ஆனால்—

தேன் மலர் வண்ணடபே நாடி வந்தால்.

என்னைப் பரிசுகிக்கிறோ?

ஆம்! கன்னி!

“கந்தரேசன் தங்களுடைய வருங்காலக் கணவன்” என்று நான் கூறியதும், “பொல்லாதவர்” என்று அவள் எனக்குப் பட்டம் குட்டியதற்கு என்ன அர்த்தம்?

“போங்கள்!” பொல்லாதவர் என்றெல்லாம் சென்கள் சினாங்குவது இனக்கத்தைச் சுட்டுவதற்கான்களே?

சரிதான்—

அவன் அவனை விரும்புகிறார்.

வைத்தியக் கவரிலூயில் படிக்கும்போது மாணவர் நடத்திய ஒரு கேவிக் கூத்தில் ஏற்பட்டதீ விபத் தொண்றில் சிகிசிய நான்பலத்த எரிகாயங்களால் திருமணம் புரிந்து இவ்வாழ்க்கையை நடத்த முடியாத நிலையை அடைந்து விட்டேன்.

இதனால் ஜமுன என்னுடன் சரளமாகப் பழகும் பொழுது நான் தூரவிலி நின்றேன். ஏன்? சனவபுத்திக்கிடங்கேடாடுத்தால் திருமணந்தில் முடியும். அவன் வாழ்வே பாழாகிவிடும்ல்லவா?

ஆனால், அவன் சுந்தரேசனை விரும்புகிறார், நல்லதுதான். என்னைப் பரிசுகிக்கக் கரசமாடினான்.

(தினகரன் 1962)

மதிப்புறை -2

மனியன்னை [வைத்தியகலாதிதி என்.கப்பிரமணியம்] சுற்றாடு 17.11.74

ஆங்கிலம் கற்ற இலங்கையருக்கும் அயல் நாட்டவருக்கும் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய எனர்ச்சியையும் அதன் எழில்கையும் எடுத்துக்கூறும் இது ஓர் நல்ல நூலாகும். இதனைத் தமிழிலும், சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்ப்பின் ஆங்கிலம் தெரியாத இலங்கையருக்கு இது ஓர் வரப்பிரசாதமாக இருக்கும்.

3. இனம் இனத்துடன்..

தாஞ்சையும் தாயும் மகிழ்ச்சி குலாவி இருந்ததும் இந்தாடே. - அதன் முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்ததும் இந்தாடே - சவர் சிற்கையி. ஆயிரம் எண்ணம் உயர்ந்து சிறந்ததும் இந்தாடே - பாரதியார்.

மேல் மாகாணம், வடக்கும்காணம், வடமத்தியமாக யாங்காநாக ஓடிவத்து எல்லோயாச் சந்தியில் நிற்றது, மசல் எஞ்சிள் பூட்டப்பட்ட மட்டக்களப்பு ‘மெயில்’

நன்னிரவையும் கடத்து நிற்றது கேரம்! இன்னாங் சற்று கேளையில் ஏன் எஞ்சிள் பூட்டப்பட்டு கூழ்கிளங்கைத்தலைநகருக்குச் செல்லப்போன்றது வண்டி.

நான் இருந்த பெடடி மூன்றும் வருட்புத்தான்! நிறைய ஆட்ரன் இருந்தார்கள். பெரும்பாலும் எல்லோயாவிலும் அப்பாறையிலும் வேலையார்க்கும் மகள்களான்!

விலீல் ஊழியரு! பச்சை வெளிச்சம் தெரிந்தது! வண்டி நூர் ஆரம்பித்தது!

அப்பொழுது-

அவசரம் அவசரமாக ஒரு வாலிபண் வந்து வண்டியில் ஏற்கென்டான். நீளக்காற்றச்சடை, கைமுட்ட சேடி, உதட்டில்சிக்ரெட், எஸ்மிலபெட்டி-இவற்றுடன் காட்சியளித்த அவன் கேசம் நெள்றெறியாய் இருந்தது. அழராகத் தலையை வாரி யிருத்தான். பாஸ்ப்பதற்கு இடிட்சனமாகவும் மிகுக்காரவும் காணப்பட்டான்.

நான் ஒரு சிக்ரெட்டைப் பற்ற வைத்துக்கொச் சேன் என் ஜதிரேகாவியாயிருந்த இடத்திலே அவன் அமர்ந்து

கொண்டாள்.

அவ்பேட்டோ மொறேவியா எழுதிப் நவீனம் ஒன்றை விட்ட இடத்தில் இருந்து வாசிக்கத் தொடர்ச்சினேன்.

“க்கக் மீ” - இலெசான் இநுஸ்!

வந்ததிசையை நோக்கினேன். வைத்த விழிவாங்காது என்னையே பார்த்து பிரமித்து அமர்ந்திருந்தான் அத்த புதிய பிரயாணி!

சற்றுநேரம் எனக்குச் சிறிது கலக்கம் சமாளிக்க முடியாத வெகுளித்தனம்!

எங்கேயோ பார்த்த முகம்!

மந்தகாசமான குறுதகை அவன் இதழ் கடையில் தெறி கொடித்து. நானும் பதிலுக்கு நாகுக்காகச் சிரிக்க முயன்றேன்.

அது இயற்கையான புன்னையைல்ல என்று எனக்குத் தெரியும். வேண்டுமென்றே முயன்ற நாகரிகப் புன்னை.

கொழும்பில் வசிக்கும் நான் அறிமுகமில்லாத ஒருவன் பார்த்துப் புன்னைக்கத்தும் பல்ளையினிப்பதா? என் சுய கெளரவத்தை அவ்வளவு மலிவாக்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை! குளிர்காற்று ஜன்னவினுடாக வெளியே இருந்து வந்து கொன்றிருந்தது.

ரெயினின் வேகம் வெறுப்பைத்தந்தது. ஈழத்தில் ஒடும் ஆமைவேகப் புகையிரதச் சேவைக்குப் பெயர்பெற்றது இந்தக் கல்லோயா- மட்டக்களப்பு வள்ளியல்லவோ? மசலின் வேகம் எங்கே? கரி எஞ்சின் வேகம் எங்கே?

சிருங்கார ரசக்கதையைப் படித்து முடிக்கவேண்டும்மென் ரிருந்த உணர்ச்சி உந்தல் எங்கே? அதனை முடிவைத்து விட்டு வெளேரு கவர்ச்சிப் பொருளின் மீது மனம் இலயிப்பது எங்கே?

அந்த இளைஞர்தான் என் புதிய கவர்ச்சிப் பொருளோ?

அவருடன் பேசவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் கெளர வம் விட்டுக் கொடுத்தால்தானே?

புத்தந்தை முடினேன்! யன்னை முடினேன்! சிக்ரெட் துவாட்க்காலுக்குக்கீழ் போட்டு சப்பாத்தால் நச்சினேன்:

ஏதோ ஒரு ஆங்கில மெட்டுத் தமிழ்ப் பாட் பாட்டில் செட்டியடித்தேன். அவனையும் அவட்சியமாய்ப் பார்ப்பது போல் பார்த்தேன்.

அவன் வாய் உ து-

“என்னம்பி பெரிசா வளர்த்திட்டங்க! நீங்களிப்ப கொழும் பிலயா? என்னை திக்கலியா? ..... நான்தான் செல்லத்துறை ..... ” என்று இழுக்கா

திடுமேன ஓலித்த குரல் எப்பொழுதோ கெட்ட குரல் தான்! கழும் பார்த்த முகம்தான்! ஆனால் எங்கே எப்போது என்பது தான் தெரியவில்லை!

‘ஆஜைப்பந்திடப்பள்ளில் நாம் ஒரு கிளாவில் படிச்ச நாய்களுவா? மறந்திட்டங்க போவிருக்கு! நீங்க சிவகுமார் தானே?.

“அடடே இப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வருகிறது. நீங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்கிறீர்கள்?”

“நான் மலையில் அம்பி. அங்க ஒரு ஸிப்பிங் கொம்பவில் வேலைசெய்கிறேன். இப்ப ஊருக்குப் போறன்; மலைக்கோச்சில் வந்து கல்லோயாயில் மாறினானுன்.....

நீங்க என்ன படிக்கிறீங்கனா? இல்லாட்டு வேலையா?”

“நான் இன்னும் படித்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்”

“நல்லதுதானே! நம்மளப்போல் படிப்பாக் குழப்பாம படித்துப்பெரிய மலைச்சனு வந்தா பெருமதானே?!”

“அதுசரி, மட்டக்களப்பு பிடிடின்ததில் என்ன விசேஷம் உண்டு? ஏதும் முன்னேற்றங்கள் இருக்கிறதா? ஆறு வருஷங்களுக்குப் பின் மீண்டும் அங்கே நான் போகிறேன்! என்று அவனிடம் கூறினேன்.

இலக்கண சுத்தமாக நான் தமிழ்ப்பேசுவது அவனுக்கு ஆச சரியத்தை விளைவித்திருக்க வேண்டும். வெறுப்புக்கூட வந்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால் எனக்கோ தமிழ் பேசவது ஏதோபோலிருந்தது! ஆங்கிலத்தில் என்றால் சரளமாகப் பேசவரும். இலக்கண சுத்தமாக பேசினால்றி வார்த்தைகளுக்குத் திக்குமுக்காட் நேரிடுகிறது. எனது கொழும்புச் சூழ்நிலையும் சகவாசமும் இதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம்.

அந்த இனாருள் தரித்திருந்தது மேல்நாட்டு உடையே யாயினும். அவன் தமிழிலேயே பேசினான். அதுவும் மட்டக்களப்புத் தமிழிலேயே பேசினான்.

கிழக்கிலங்கை வட்டாரப்பேச்சு வழக்குகளைக் கேட்டுப் பல வருடங்களாகி விட்டன. ஆகையால் அவன் பேசும் பொழுது பேறும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம் போலிருந்தது.

சிகரைட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு—

“வாங்களான் ஒரு ‘பியர்’ அடிப்பம். குளிருக்குநல்லா இருக்கும். கணிஞ்ல இருந்து பேசவோம்.”

“வேண்டாம் நான் குடிவகை பாவிப்பதில்லை. நன்றி”

“ஆச்சரியமாயிருக்கே! கொழும்பில் இருக்கிற நீங்க பியர் குடிக்காட்டி! அது உடம்புக்கு நல்லது தானே?”

“இருக்கலாம். ஆனால் சில கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிக் கிறவன் நான்” என்றேன்.

“அப்ப சரி!”

அவன் முகத்தில் திமெரன் ஒரு மாற்றம். என்னிடம் சுற்று பரியாதையாகப் பழகவேண்டும் என்று நினைத்திருக்க வேண்டும்.

அதிகம் படிக்கவில்லை! எஸ்.எஸ்.சியும் சித்தியடை-ந்தானே, என்னவோ? காற்சட்டையும் சேட்டும் போட்டு ஏதோ கொம் என்னில் குறைந்த வேலையில் இருக்கிறுன். ஆனால் இடாம்பீகத் துக்கோ படாடோபத்துக்கோ குறைவில்லை— இப்படித்தான் என் மனம் அவனை எடைபோட்டது.

ஒருவேணை!

மட்டக்களப்பு வாலிபர்களும் பலரும் இப்படியான போக் குடையவர்கள் தானே? ஒரு பாளைச்சோற்றுக்கு ஒருசோறு பதம் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டால் செல்லத்துரையே எடுத்துக்காட்டாக விளங்கலாமோ? என்னவோ, அங்கு போய்த் தான் தெரியவேண்டும் உண்மையை!

“மறுகா நீங்க எப்ப திரும்புறிங்க?”— அவன்தான் கேட்டான்.

“சரியாகத் தெரியாது. ஒருக்கிறமை மட்டிலும் நான் பட்ட வாத்தில் நிற்கலாம். அது சரி! மட்டக்களப்பில் என்னமும்

மாறுதல்கள் இருக்கிறதா?” மீண்டும் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன்!—

“என்ன மாறுதல்கள்? அந்த மாதிரியாகத்தான் இருக்கு? நீங்கதான் போய்ப்பார்க்கப் போற்றிக்கொளே! “என்று கூறி நிறு ததி கொண்டான்.

ஏனே அதைப்பற்றிப் பேச அவன் விரும்பவில்லை. நானும் தொந்தரவுகொடுக்க விரும்பவில்லை.

“கோப்பி! கோப்பி!” என்று கூவிக்கொண்டே வந்தான் ரெயில் சிற்றுண்டிச்சாலை சிப்பந்தி.

அவனைக்கூட்டிட்டு ஒரு ‘கப்’ கோய்ச்சி வாங்கி செல்லத் துரையிடம் கொடுத்தேன். அவன் வேண்டாம் என்று மறுத்தான். அவனும் கெளரவத்தைக் காப்பவன்போலும்! நான் தான் பரவாயில்லை என்று வற்புறுத்திக்கொடுத்தேன். நானும் ஒரு கோப்பை கோப்பியை வாங்கிப் பறுகினேன். பச்சைத் தண்ணீர்போல இருந்தது கோப்பி.

ரெயில் மன்னம்பிடியைத் தாண்டி வெவிக்கந்தையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

பெட்டியில் இருந்த ஒரு சிங்களப் பெண் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான். நானும் “நாகரிகமாக” ச் சிரித்தேன்.

ஆனால்!

அந்தப் பெண் ஒரு நடுத்தர வயதுப்பெண் என்றால், நான் அப்படிச் செய்திருக்கலாம். பரவாயில்லை.

ஆனால்!

அவன் கட்டுக்கோப்பான உடலமைப்பைக் கொண்ட வாலைக்குமரியல்லவோ?

செல்லத்துரை! வந்து பெட்டியில் ஏறுமட்டும் அல் பெட்டோ மொநேவியாவன் நாவல்ல இலயித்திருந்தேன். அவன் வந்ததும் அவனுடன் சம்பாறிப்பதில் நேரங்கழிந்தது.

அதனுற்றுள். அவனை முன்கூட்டியே நான் பார்க்கவில்லை போலும்! |

இடுப்புத் தெரியச் சுட்டையும் உடலையொட்டி சாராமும் உடுத்தியிருந்த அவன் ஓர் அழகிதான்!

நானும் அந்த வாலிப்பும் பேசவதை அவன் கேட்டுக்

கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். நாங்கள் அவரைக் கவனிக்க வேயில்லை!

மற்றப் பிரயாணிகள் தூங்கி மீதுகொண்டிருந்தார்கள் அதிகாலை நாலரை மணிக்கு ஏவு ஓ விழித்தெழு நியாயமில்லைதான்!

அவள் கன்னக்கதுப்பு இரத்தக் ரமிழி னான்து. அவள் நயங்கள்படபடத்தன. அவள் விழிகள் ஊருவிப்பார்த்தன. இத்மோரத்திலே முறைவுப் படாந்துவிளிந்தது. மார்பு மேறும் கீழும் விட்டு விம்மித் தனிந்தது. அவணிப்பார்க்க எனக்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

சே! கேவலம்! ஒரு சாதாரணப் பெண்ணின் அதுவும் ஒரு சிங்கனப்பெண்ணின் அழகை ரசித்து மயங்குவதா? என்று என் உள் மனம் ஏதோ பிதற்றிற்று.

ஆண்டவன் கண்களைப் படைத்திருப்பது கவிஞரு காட்டி களைக் கண்டுகூறிக்கவே என்று தேற்றிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்து சிரித்தேன். அவள் செம்பவள் வாய் விழித்துத் தன் முத்துப்பல் வரிசையைக் காட்டி முறைவித்தாள்.

செல்லத்துரைக்கு விஷயம் விளங்கியது.

“குடிடி என்னவாம்?” என்று கேட்டான்.

“ஓன்றுமில்லை. சும்மா சிரிப்பிரூன்” என்றேன்.

“அவ சிரிப்பா சிரிப்பா” என்று நானிபோல் வீரக்தியாய் ஏதோ அவன் கூறியது எனக்கு ஆவலைக்கிளப்பி விட்டது.

“என்னது”?

“ஹிஹாக்கும்! இந்த அம்பாரைச் சனங்கள் அங்க வந்த கிறகு பாருங்க! அங்க மட்டக்களப்பில் ‘‘காதலர்பிரி சாகசங்கள்’’ எல்லா நடக்குது? தமிழ்ப் பண்பாடெல்லாம் காற்றோடு போயிற்று. இந்த மாதிரிப் பொம்பணையவப் பார்த்து அங்க இருக்கிற பொட்டையள் எல்லாம் அங்க கண்டவணைப் பார்த்துக் காதலிக்கிறாங்க.....”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்? ஏதோ தி.மு.க வசனங்கள் மாறி ரியல்லவோ இருக்கிறது?”.

அவன் சிரித்தான். அவள் சிரித்தான். நாலுந் தோள் குலுங்காமல் சிரித்தேன் பெரிய நடைக்க்கவை மன்னன் போல! என்ன இது!

அந்தச் சிங்கனப் பெண்ணுக்குத் தமிழ் தெரியுமா? அவருஞ் சிரிக்கிறான்!

“அவனுக்குத் தமிழ் நன்றாகத் தெரியும் போல இருக்கி றநு..” என்று ஆங்கிலத்தில் அவளிடம் கூறினேன்.

ஒரு கிணுசிறுப்பான் சிரிப்பு! அருவியின் ஒசை போன்ற கிலிரப்பு! அவளிடம் இருந்ததான்!

“ஐ நூல் பீன் விஸ்விங் டு யுவர் கொன்வசேஷன்” அவள் மிழுற்றினான்.

“நானும் ஒரு தமிழ்ப்பெண்தான்” என்று குமிழில் மழுசூபயின்றதும். என் ஆச்சரியத்திற்கோ அளவில்லை. பேசுமுடியாமல் திக்கித்தினைறினேன். சொற்களைச் சித்திரிப்பதில் என்மனம் இலவித்தது.

“அப்படியெண்டா இந்த உடைப்பு என்னத்திற்கு உடைத்திருக்கிறங்க?” என்று துணிந்து கேட்டுவிட்டான் வால்வதற்கார.

“இநு! அது வா? அது ஒரு பெரிய கதை!”

“கருக்கித்தான் சொல்லுங்களான்”

அர்த்தமற்ற முறையில் ஐன்னலூடே பார்த்தேக், ‘போல போல’ என்று விடிந்து கொண்டிருந்தது.

தூரத்தில் வாணிச்சேணை காகிதத்தொழிற்சாலை மின்விளக்குகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு காட்சியளித்தது. ஓட்டைமாவடிப் பாலத்தை ரெயில் கடந்து கொண்டிருந்தது.

இன்னுமொரு மனிதத்தியாலத்தில் “மீண்பாடுந்தேன் நாட்டின்” மிதிக்கவாம் அல்லவா?

பச்சைப் பசேவெனக் காட்சியளிக்கும் தருக்களின் அழுகும், கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி தரும் கவிஞரு காட்சிகளும் பண்டைத்தமிழ் நிலங்களின் வளத் தது நினைப்பூட்டும் இயற்றைக்குழலும் என் உள்ளத்தைக் கூகாள்ளோ கொண்டன.

“கெளுங்களான் அம்மி! தங்கச்சி ஒரு கதை சொல்லப் போருவாம்?

“என்று என் கவிதை மனத்தைக் கூற்றதான் செல்லதற்கார.

நான் ஒன்றும் பேசாமலே தலையைத்திருப்பிச் செல்லதற்காரயின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்,

அவளைப்பார்க்க எனக்கு வெட்கம்!

“என் பெயர் விஜயமலர். கொரும்பில் படிக்கிறேன். நேற்று எங்கள் கல்லூரியில் வினாக்கலைப் பல்வீரியுந்தது. நான் சிக்களைக் கிராமிய அழியின் தோற்றத்தில் பங்கு பற்றினேன்.

“மட்டக்களப்பில் என் தாயாருக்குச் சுகமில்லை என்றும் உடனே வரும்படியும் தந்தி வந்தது. பெட்டி படுக்கை கட்டவே அவசரமில்லை. ரெயிலுக்குச் சில நிமிஷங்களே இருந்தன. உடுத்தியிருந்த உடையுடனே களம்பிலிட்டேன்.

இந்தக் குடும்பம் மட்டக்களப்புக்குப் போகுதென அறிந்து இவர்களுடன் சேர்ந்து நானும் பிரயாணங்கு செய்கிறேன்” என்று கூறி முடித்தான்.

அவள் காட்டிய குடும்பம் ஒரு சிங்சனக்குடும்பம். மட்டக்களப்பு ரெயில் பிரயாணிகள் எல்லாருமே சிங்சனவர் போல விவாதங்களுக்கிறது.

“நீங்க எங்கே இருக்கிறீங்க?”

“லேக் ரோட்டில்”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அமைதியாக நான் அவர்கள் சம்பாஷிணையைச் சேட்டுக் கொள்ளிறந்தேன். எனக்கென்னவோ பேச முடியவில்லை.

உதிர் வசனங்கள் தன்னும் உச்சரிக்கமுடியவில்லை.

சொக்கிப்போனேனு, என்னவோ?

முதலில் அவளை வெறுத்துப் பேசிய செல்லத்துரை அவர்களுடன் குதுகலமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை,

என்னைப்பார்த்து முதலில் சிரித்த அவன் நான் உதவாக்களை என்று அறிந்தோ என்னவோ செல்லத்துரையட்டன் கிரித்துச் சிரித்துப் பேசினான்.

இருவரும் என்னை அலட்சியம் செய்தனர்

இனம் இனத்துடன் நானே சேரும்!

மட்டக்களப்பு நிலையத்தில் வண்டி வந்து நின்றது.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

நான் ரெயிலை விட்டு இறங்கி நடந்தேன்.

(தினசரன்-1960)

4. அவர்கள் உலகம்.

நல்லவராகுக நம்மனேர் வரவு எளிது ஆசிகள் கூறி ஆர்ப்பன போன்ற புண்ணிய நாளிற் புகழ்பவர் குரவன் திருமொழிகேட்கச் செறிந்தனர் சிடர் கள்

-பாரதியார்.

மணி ஏழு!

கொழுஷ்டுக் கோட்டை புகையிரத நிலையத்திலிருந்து வண்டி புறப்படுகின்றது. கூட்டம் அதிசமில்லை.

இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டியொன்றில் சுந்தரரூர்த்தி யும் இன்னுப்பாடு இன்னானும் இருக்கின்றனர்.

வேகமாக ஓடுகின்றது ரெயில்!

சுந்தரரூர்த்தி யன்னலுடே வெளிப்புறக்காட்சி கௌப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த இன்னாலே ஒரு நாவலின் கடைசிப்பக்கங்களைப் படி ததுக்கொண்டிருக்கிறான்.

பிரபலமான ஒரு தயிழ்நாட்டுப் பிரசராலயத்தினரால் வெளியிடப்பட்டிருந்த அந்தநாவலின் ஆசிரியர் வேறு யாருமிலார்!

ஏழத்துப் பிரபல ஏழத்தாளனு சுந்தரரூர்த்திதான்!

தல்னெதிரே சதையும் குருதியுமாக அமர்ந்திருக்கும் சக்பிரயாணிகான் சுந்தரரூர்த்தி என்பதை அவ்விளம் வாசகன் அறியான்.

ராகமைக்கு வந்து செர்கின்றது வண்டி.

“அப்பப்பா! என்ன வெப்பம்!” என்று அலுத்துக் கொள்கிறான் அந்த யவன்.

பேசுத்துணைக்கு யாருமில்லை என்ற சுந்தரரூர்த்திக்கு மகிழ்ச்சிதான்!

“ஆமாம்! சரியான வெப்பதிலைதான்!”
“சிக்ரெட் பிடிப்பீர்களா?” கேட்பது யவன்.

“மிக்க நன்றி, நான் புகைப்பிடிப்பதில்லை”

‘ஆடத் சிக்ரெட்’ அவ்வாலிபன் வாயை அடங் கரிக்கி நாடு. கையிலிருத்த புத்தகத்தின் சில பக்கங்களை குறிப்பாற படித்துவிட்டு மூடிவைக்கிறான்!

“மிகவும் பிரமாதம்!” - விமர்சிப்பது அவ்விளைஞ்சானதான்!

“அப்படியா?”

“இந்த நாவல்லாசிரியர் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர். சுந் தரரூர்த்தி என்றுபெயர்.”

“ஓகோ!” - வேடிக்கை பார்க்க விரும்புகிறான் மூர்த்தி.

“மிஸ்டர் மூர்த்தியின் நாவல்களை நீங்கள் வாசித்திருக்கிறீர்களா?”

“உம்... ஒன்றுமே வாசிக்கவில்லை நான். அப்படியென்ன பிரமாதமான எழுத்தாளரா - அவர்?” என்று கேட்டுத் தன்னுள் சிரித்துக்கொள்ளுன் மூர்த்தி.

“அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. இன்றைய தமிழ் நாவலா சிரியர்கள் வரிசையில் சுந்தரரூர்த்தி ஒரு முக்கிய இடம் வகிக்கிறார். தமிழ்கற்ற மேலூ நாட்டறிஞர்கள் கூட மூர்த்தியின் நாவல்களுக்கு தக்கமதிப்புக் கொடுத் திருக்கிறார்கள். அவரைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பத வில்லையா?

“கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன்.” - மூர்த்திக்குத்தான் இன்னை என்றுசொல்ல வேண்டும் போவிருக்கின்றது. ஆனால் அவசரப் படவில்லை வேடிக்கை பார்க்க விரும்புகிறான்.

“மஹாநுவர ஏக்ஸ்பிரஸ்” துரித கதியில் ஓடிக்கொண்டிக்கிறது.

“எங்குவரைக்கும் போகிறீர்கள்?” வாவிபன் கேட்டான்

“பேராதனைக்குப் போகிறேன்”

“அப்படியா நானும் அங்குதான் போகிறேன்”

“அப்படியானால் யூனிவர்ஸிட்டியிலா படிக்கிறீர்கள்?”

“இல்லையில்லை! இனி மேல்தான் நான் அங்கு சேரவேன் முடியும் இப்பொழுதுதான் புகுழுகப் பரிட்சைக்குத்தோற்றியிருக்கிறேன். முடிவுகள் இன்னும் வெளிவரவில்லை.”

“அப்படியா?”

“நீங்கள்.... உங்கள் பெயரென்ன?”

“சுப்பிரமணியர்...” வேண்டுமென்றே ஒந் பொய்ணயச் சொல்கிறான் மூர்த்தி.

“அமாம்... உமது பெயரென்ன?” என்று தொடர்ந்து அந்த இளாகுனைக் கேட்டின்றான்.

“இல்லையம்பலம் என்பெயர். யாற்ப்பானைத் தின் படிக் கேள்வேன். சமுத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களைக் கொண்டத் திட்டம் புத்தகைக் கண்காட்சியை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பகுதியினர் ஒழுங்குபடுத்தியிருக்கின்றனர். அந்த ‘என் பிலிங்குக்குத்தான்’ போகிறேன்” என்று முழுப்பரங்களை யும் கொடுக்கிறான் இல்லையம்பலம்.

பொல்காவல்கீயில் ரெயில் வந்து நிற்கின்றது.

இவர்கள் இருக்கும் பெட்டியில் மூவர் வந்தேறுகின்றனர். அவர்களுக்கு இருபத்திற்கும் இருபத்தெந்தநான்கும் இடையீடு வரை இருக்கும்.

அவர்கள் நடையுடைய பாவலை முதனின் அவர்கள் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்பதைப் பற்றசாற்றுகின்றன.

இருவர் ‘வெள்ளைச் சுருட்டை’ அதித்தள்ளுகின்றனர். மூன்றாம் பிளாட்போயில் உண்ணிலோரைப் பற்றியும் புகைப்பிரத நிலையத்திற்கு வருவோர் போவோரைப் பற்றியும் வீவரைத் தொகுப்பைத் தொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ரெயில் பறப்படுகின்றது.

“நீங்கள் நீங்காலே” மூதல் “மாமா மாமா” வரை டப் பாப் பாடல்கள் எல்லாம் அவர்கள் தொனியில் முதுமெருகு பெற்றுபெட்டியை ஆர்ப்பரிக்கின்றன!

சுக் பெய்யா வீசன் இருவரையும் அலட்சியம் பண்ணுகின்றனர் மாணவர்.

சுக்கள்மூலையை வகுடி வந்தடைகின்றது.

மாணவர்கள் தங்கள் சப்தல்வரங்களை நிறுத்துகிறார்கள்

மூர்த்தியும் தில்லையம்பலமும் ஆர்வத்துடன் ஒருவரையொருவர் பாட்டத்துங்க கொள்கின்றனர்.

தில்லைய மற்றும் ஜாவிக்கும் நாவலைக் காலையும் ஒரு வர்ஷம்.

“வெந்தி முறை தற்படி!” என்று வாய்ப்பித்தான் பார்களிடம் காட்டுகின்றார்.

“பு! இவன்களுக்கெல்லாம் என்ன நான் என்று கூட்டி வேறான்!” என்று ஆரம்பிக்கிறான் அமைச்சர் கவுனிஸ் ரூபாஸ்யாப் “தேர்த்துமலிக்கும் ஒதுக்கை.

தில்லையம்பலத்தின் முகத்தில் மறைவில்லை, தக்கைப்பற்றி நித்தான் கூறுகின்றனன்று.

சுத்தரமூர்த்திக்கு யிருப்பு!

“இல்லை மச்சான் நான் என்கிற் எங்கூட் என்று இறையாத புல்லுருவி பென்கிறுவின் எவ்வாற் ‘எழுத்தாளர்கள்’ என்று வெளிக்கிட்டிருக்கேக்குஞ்சன் பின்ன, என்ற சொல்லறதாம்?” என்று; அந்த மாணவரேன் கறிமுடிகின்றார்.

சுத்தரமூர்த்தி கோ விஷாகா முடிவாத அனுபவம். நாக்கு குழுவின்றது. கூடிரி மிழுங்குக்கூடு ச.

“என்ன? மச்சான் ‘கொன்’ அடிக்கிறான்? சுத்தரமூர்த்தி இதை எழுதியதாக்கும்? என்கிறான் சுத்து உபர்மூன் மாணவன்.

“அட, ஒன்றோ என்கிறான் சுத்தரமூர்த்தி மெரிய எழுத்தாளனே! கம்மா போடா! கானுத்திரை என்குறையாய்க்கத்து வீட்டுக்கருரன் அல்லே இவன்” என்று பதிவாயிக்கிறான் முதலாமவன்.

“பொய், மூர்த்தி கொழும்பிளேல் இக்கிறான். நாக்கு எப்படியடப்பா அவன் பக்கத்து வீட்டுக் காருவாய்க்?” என்கிறான் மூன்றாமவன்.

“மச்சான் இந்தராமாவின்றை வாயில் ஒரு நாலும் கொட்ட வராது, கலைப்போ? உனக்குச் சங்கதி தெரியுமா? இங்கிலிக்காவல்களை வாசிச்கப் போட்டு ‘புன்ட்’ கூக்கைத் திருட்டத்து மூல அவற்றைச் சர்ம்பாராப் அவிதீது நாவன் சுமைப்பதாக என்னிடம் கூறியிருக்கிறான், பேந்தென்றே?”

மற்ற மாணவர் இருவரும் ராமா என்றழைக்கப்படும் மாணவனின் முனுகுச்சொன் நம்புவது பொல் நடிக்கின்றனர். சுத்தரமூர்த்தி அதிர்ச்சியினுட் கட்டுப்படவன் போன்றாய்வத்து மாணவர்களின் ஆரட்டை, மாநாக் போக்கென்றுக்கூடுகிறான்.

தில்லையம்பலமோ திறந்த வாய் பூட்டாது கவார்ச்சியாக உறையாட்டினால் காதுகூளிருக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். அவனும் விடையில் பங்கலைக்கழக மாணவனுக்களாம் அல்லவா? புகைவாட்டு பேராத்தோயை வந்தடைகின்றது. ஏன்னோரும் இறங்கத்தின்றனர். மாணவர்கள் தூரத்தில் தேவியும், தங்கள் விடுதிகளுக்குச் செல்கிறார்கள்.

தில்லையம்பலம் கப்பிரமணிவத்தீடம் [சுத்தரமூர்த்தி] விடைபோட்டிருக்கின்றன நிலையாவாயிலைத் தாங்குச் செல்கிறான்.

நிலையத்தில் சாத்திருக்கும் சிலர் வந்திருங்கிய பிரயாணி கள் சிவகுக்கு மாண்பிட்டு வரவேற்கின்றனர்.

வந்திருங்கிய எழுத்தாளர்களுக்கு பங்கலைக்கழக புந்தகக் கால்காட்டி வரவேற்புச் சுபையின் துபசரிப்புத்தான் வேறேனன்?

சுத்தரமூர்த்தியிடம் இருவிரிவரையாளர்கள் வந்து கைகு ஆக்கி மாண்போட்டு அலைத்துக்கொடுக்கின்றனர்.

மாணவ ஐந்து மகளி.

பேராத்தோயைப்பல கலைக்கழக முதியோர் சுபையின் முன்னே பெறுவாரியான மகள் கூடியிருக்கின்றனர்.

சமுத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களைப் பார்ப்பதுடன் அவர்களுள் ஒரு லிலை நேருக்கு நேர் காணும் வாய்ப்பினை யுத்தாங்கள் பெறாதிட்டு என்பதனும் மலைதாட்டுத் தமிழர் மட்டுமல்ல, நமிழ்பேசும் இடங்களிலிருந்தும் மகள் வந்திருக்கின்றனர்.

பொறுமக்கள் புந்தங்களைப் பார்க்கவேண்டுன், பல்லைக் கழகத்துரிமைவேந்தர். சிகாடிக்கு வந்திருக்கும் எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறோர்.

தனது குருகிள்களைத்துக் கொண்டு அவர் ஆங்கிலத்தில் ஆரம்பிக்கிறார்.

“கோதை சகோதரிகளே! உங்கள் அணைவருக்கும் நன்கு தெரிந்த மிரபல சமுத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் திரு. சுத்தரமூர்த்தியை உங்களுக்கு தறிமுகப்படுத்துகிறேன். அவர் சமுத்தின் பெயரை தமிழ் எழுத்துத் துறையில் பிரதிபலிக்கச் செய்துள்ளார் என்று தமிழ்ப்பேராளியீர்கள் என்னிடம் கூறினார்.

ன். அவரை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதையிட்டு நான் பெருமை கொள்கிறேன். இதோ இருந்தாலும் தத்தி!

“மக்க நன்றி ஐயா!” என்று சுந்தரமூர்த்தி அவருக்கு ஆஸ்திரத்தில் பதிலளித்துவிட்டு கூடியிருந்த மக்களுக்குத் தலையீலவதன் மூலம் தன் வணக்கத்தைச் செலுத்துகின்றான்.

நான்கு சுவர்களும் அதிர்கின்றன. செதுட்டு ஒரி கானத்திலிருக்கின்றது.

தில்லையம்பவத்திற்கோ அளவிலா ஆச்சரியம். சுப்பிரமணியம் என்ற பெயரில் காலையில் தன்னுடன் பிரயாணங்கு செய்த அந்தப் பிரகிருதிதான் பிரபவ ஏழுத்தாளர் சுந்தரமூர்த்தி என்று அறிய வென்றேம் பீடிக் கீல்கிறேன்.

“ராமா” என்றழைக்கப்பட்ட அந்தப் பல்களைக்கழக மாணவனுக்கும் அவன் கூட்டாளி ஆக்கும் நான்கு முடியாத அவமானம்.

ரெயிலில் சுந்தரமூர்த்தியைப் பற்றி அவன்மூன்னிலை வேலையே தாங்கள் ‘பழுகு’யாகக் கொட்டு, அவன் என்ன நினைத் திருப்பானே என்று வருந்துகின்றனர். அவன் தங்களுடன் மிருஷாணங்கு செய்வான் என்றே ஒரு புத்தரச் கண்காட்சி போராட்சையில் நடைபெறுமல்லே அவர்கள் காந்திருக்கின்றனர். அதனாலேயே அவர்கள் தங்களுக்கே உரித்தான கேள்வி பேச்கார்களும் சேட்டைரனிலும் புனருகவிலும் கீழ்ப்பட்டு வருத்தனர்.

“ஓ! ஸேர்? கங்காதுப் போவோமா? இன்றைக்கு இராச்சாப்பாடு உங்கள் கணக்கில்தான்” ராமா தன் நன்பர்கள் புடைத்து மூடுத்தியை நெருங்கிக்கேட்டிருந்தார்.

“பொருங்கள் நம்பிமாரே! உங்களை எனக்குத் தெரியாதே! எப்படி நான் உங்களை அறைத்துச் சென்னேன்?”

“ஐயா எழுத்தாளர் மூர்த்தி அவர்களே! சும்மா போன் கூட்டாதீங்கி! வாங்க ஸேர், போகலாம்” - ஒருவன் துணிந்து மூர்த்தியை இழுக்கிறான்.

“மன்னியுங்கள். உங்கள் விருப்பத்தைப்பூர்த்தி செய்ய முடியாததையிட்டு வருந்துகிறேன்.” என்று மிடுக்குடன் பதிலளிக்கிறான் மூர்த்தி.

அதற்குமேல் அவனைத்தொந்தரவு செய்ய அவர்கள் கீழும்

“சரி! சரி! பாதகமில்லை! ஆனால் மனதில் எதையும் வைத்திருக்காதீர்கள். எங்கே? சைகுலுக்குங்கள் பார்க்கலாம்”.

சே! அப்படியொன்றும் தவருக் காலன் நினைத்துக் கொள்ளவில்லை! சுந்தரமூர்த்தி மாணவர்களுடன் வைக்குதலுக்குகின்றன.

மனதிம்மதியுடன் அவர்கள் அவனை விட்டுக்கொண்டனர் உண்மையில் சுந்தரமூர்த்திக்கு மாணவர்கள் மீது திறநேர மூம் கோபம் வந்ததில்லை! மாணவர்களின் கோலாகல மான கேளிக்கைகளைப் பற்றி அறிந்திராத எழுத்தாளரும் ஒரு எழுத்தாளரும்? சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரியும் அவர்கள் உலகம், ஒரு தனியுலகம் என்று!

[சுதந்திரன் 1960]

மதிப்புரை - 3.

எஸ்.முத்துவிங்கம் இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாப ணத்தின் ‘கலையேடு’ நிகழ்ச்சியில் விமர்சனம் 24.10.74

இறுகட்டுரை ரூபங்களில் எழுதினாலும் அவற்றை விட்டுத்தான் பூர்வாமான விமர்சன அடிப்படையில் தரமான இலக்கிய அளவுகோல்களாகப் பயன் படுத்தி மதிப்பீடு செய்யும் திறமை விவகுமாரனுக்கு உண்டு என்பதை அவருடைய கட்டுரை ஒவ்வொன்றும் காட்டி நிற்கிறது. இவை எழுத்தாளர்களையும், அவர்களின் படைப்புகளையும் தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்வதாக மட்டுமின்றி, அப்படைப்புகளின் குறை நிறைகளை ஆய்வனவாகவும், அவற்றின் சமுதாயப் பணியினைக் காட்டுவனவாகவும் உள்ளன. தமிழ் மக்களையும், ஏனைய இனமக்களையும் இனைக்கும் ஒரு கலாசாரப் பாலமாக விளங்கிவரும் விவகுமாரன் தமிழிலும் அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுப்பதன் மூலம் தமிழ் மக்களுக்கும், தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கும் இடையில் பாலம் அமைக்கும் பணியையும் செய்தால் எவ்வளவு நல்லது. விவகுமாரன் போன்றவர்களின் இலக்கியச் சேவை ஒரு பெரிய சமூக சேவையாகவே இன்று இருப்பது கலநிக்கத்தக்கது, இந்தப் பின்னணியிலே அவருடைய கட்டுரைத் தொருதி அதன் சாம் காரணமாக பேறுப் பூக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

5. பகுடு.

ஆதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர் ஜனம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின் வேதியராயினும் ஒன்றே - அன்றி வேறு குலத்தினராயினும் ஒன்றே - பாரதியார்:

பிரெஞ்சிய வாசனைத் திரவிபங்ரன் கலந்த இந்மான சுடுநில் புன்ளாடி - 'நான்க்காம்பனு' என்ற குளியளறையினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தனது அத்தரங்கப்பள்ளியறைக்கு சென்ற தில்குளி நிலைக் கண்ணுடி முன் நின்றார்கள். ஒப்பனை நடந்தது.

"நோனு விழுமக் - தியனவா". சாத்தியிருத்த கதவின் வெளியில் நின்று தட்டுகிறார்கள் "போய்" என்ற "வேலைக் காரப் பையன்.

கதவு திறந்த அக்கணமே - அப்ஸரஸ் போன்ற இருபுது வயதுச் சீமாட்டியின் பருகை கோழிப்பின் எழிற் கவர்ச்சி வேலைக்காரணைந் தினை அடிக்கிறது.

சுடிதம் கை மாறி கத ராத்தப்படுகின்றது. கணிகை உறையைக் கிழித்து மட்டிலைப் பிரிக்கின்றார்கள், இருமடிப்புக் கடிதங்கள் தலை நீட்டுகின்றன.

சிறிய மடிப்பிலைநுந்து -

"அன்புள்ள தில்குளி.

'மாலா' என்ற சிங்கள சினிமாப் பத்திரிகை ஆசிரியர் எனக்கு அனுப்பிய ஒரு கடிதம் இன்று தபாலில் வந்தது. அதனை உண்பார்வைக்கு அனுப்பி வைக்கின்றேன்.

அன்புள்ள
செல்வலிங்கன்.

சின்னா கு சிறிய முக்கோண வடிவக் கைக்கடிகாரத் தைப் பார்க்கினார்கள் - மணி பள்ளிரண்டரை இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் அவள் அலுவலகம் செல்ல வேண்டும். அதற்கிடையில் யாரோ, "மாலா" பத்திரிகை ஆசிரியர் தனது 'முதலாளி'க்கு எழுதியிருந்த கடிதத்தின் நினைப்பு வருகிறது.

"அன்புள்ள ஏ ஸிட்" ஆசிரியர் அவர்கட்டு, தங்கள் காரியாலயத்தைச் சேர்ந்த உதவி ஆசிரிய செல்வி தில்குளி சமரதங்காவின் அதியற்புத் எழிலையும் இனக் கவர்ச்சியைத் தூண்டும் வாலன்யத்தையும் எங்கள் சினிமாப் பத்திரிகையான 'மாலா' பிரயோசனப்படுத்த விரும்புகின்றது. திரைப்படம் சம்பந்தப்பட்டோர் அவரைத் தெரிந்து வைத்துக்கொள்ள இதனால் ஒரு வாய்ப்பும் ஏற்படும்.

எனவே இன்று மாலை நான்கு மணியாவில் புகைப்படக் கருவியுடன் வருகிறோம். இதற்கென வி செ.ஷ.மா.க அவர் உடுத்து வரத் தேவையில்லை. வழக்கமாக அவர் அணியும் உடைகளே அவர் பகட்டை விளம்பரப்படுத்து பவை. தயவு செய்து அவரது அனுமதியைப் பெற்றுத் தயாராய் வரச் சொல்லுங்கள். நன்றி.

இங்ஙனம்

கருணாரதன்,

மாலா ஆசிரியர்.

தில்குளி இச்கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு வாய்விட்டுச் சிரிக்கினார்கள்.

இப்பொழுது மருட்சி தட்டுகிறது.

'வழமையாக அவர் அணியும் ஆடைகளே' அவர் பகட்டை விளம்பரப்படுத்துபவை' போன்ற வரிகள் திரும் பத் திரும்ப அவள் மூன்றுப் பொறியில் சிறநூல் உறைகின்றன.

"ஓ.....ஓ.....இது என்ன ஆபாச வியாக்கியானம் அப்பா கீழாத்தேயைப் பெண்ணேருத்தி என போல் கவர்ச்சியாயிருப்பதே கூடாதோ" என்று சலித்துக்கொள்கினார்கள் அப்புறம் என்னச் சூழலில் அவள் மூழ்கி விடுகினார்கள்.

பட

ஒருவேளை செல்வாவும் அந்தக் கருணூரதன் போன்ற ஒருபோவிக் கலைஞர் தானு? என் புல்லழகுக் கவர்ச்சி யைக் கண்டு எவ்வளே மோகித்து 'இவரு'க்குக் கடிதம் எழுதினால் அப்படியே எனக்கு அனுப்பிவிட்டு வேடுக்கை பார்ப்பதா?

அவ்வது எவ்வளையும் அவரது ஆயிரத்து இரதிகர்களில் ஒருவராகக் கருதுகிறாரோ? இருக்காது குறுகிய எல்லைக் கோட்டுக்குள் படித்துப் பட்டம் பெற்ற பண்பட்ட மனப்போக்கு நிற்குமா என்ன? இருந்தாலும் நானும் அவரும் தனித்திருக்கும் பொழுது குருரமாக என்ன வருணிப்பாரோ.....?

"நாகுக்காக நயமாக காரணையாக மொழிய உங்களுக்குத் தெரியாது நீங்கள் என்ன கலைஞர்? என்று கேட்கும் போதெல்லாம்.

"அம்மணமான கர டு முரடான என்னக் கோவை ஏனைக் கலைநயமில்லாதெடுத்து இயம்பும் போது தான் யதார்த்தம் தொனிக்கும். ஒளிவு மறைவின்றிப் பழகலாம்!! என்பார்.

ஒஹோ யதார்த்தம் என்றால் அம்மணமான பதிவு என்று மயங்குகின்றிரோ? பதிவு இல்லை ஜயா பதிவு யதார்த்தம் என்றால் -கற்பனை என்னும் கலை நயங்கொண்டு கலைஞரின் மனச்சாட்சியின் பிரதிபலிப்பாயிருக்க வேண்டும் பிரதிபலிப்பு என்றால் புகைப்படப் பதிவு அல்லவே கற்பனையின் துணை கொண்டு கட்டுக்கதைகளை யதார்த்த ரீதியாகப் படைக்கும் நீர் ஓர் பெண்ணுடன் பழுகும்போது உம்மை மறந்து விடுகிறிரோ? அவ்வது உமது உண்மைச் சொருபம் தெற்றெனப் புலப்படும்போது அதனை மறைக்க யதார்த்த வாதம் என்ற கருத்தற்ற வாதத்தில் கதை பண்ணுவதாகப் பிருப்பு பண்ணி உம்மையே நீர் ஏமாற்றிக்கொள்கிறீர். இது தெரியவில்லை..?" என்பார்.

இம்மாதிரியே தினமும் தத்துவ விசாரம் யாம் செய்வோம்,

உம் செல்வா என்ற இந்த இலக்கிய பேழையிடம்

எனக்குக் பரிவுப்பற்றுதல் எழுந்தது இயற்கைதான். என்றாலும் உருவே சமூத்தின் பெரும்பாற் சமூகத்தினன். அவரோ பஸ்டைமொழி பேசுவார். ஆங்கிலம் என்ற தொடர்பு மூலம் அவரும் நானும் இலக்கியமும்- இலக்கியமாய்ச் சந்தித்தோம் அவரும் நானும் எங்கனம் சம்மதையாவது. அவர்கூக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலம் ஒன்றரஸ் படித்த எம்.ஏ. பட்டதாரி. நான் பட்டம் பெற்றிராத சாதாரண இலக்கிய ரஸிக் விமர்சனி.

என்னதான் இருந்தாலும் தாய்மொழியில் வெளிப்படுத்த முடிவது போல்கள்ளத்து உணர்ச்சிகளைக் காட்டிவிட முடியுமோ?

"நாமிருவரும் பிறமொழி மூலம்தானே இலக்கிய சர்ச் சைகளைச் செய்கிறோம்? எனக்குத் தமிழும், உங்களுக்குச் சிங்களமும் தெரிந்திருந்தால் நமது பரிபாளங்களை, உள்ளத்து உணர்வுகளை இருக்குமே எனிதீற் புரிந்து கொள்ளலாம், இல்லையா?" என்று நான் கேட்டால்.

* * என்று என்னிடமே கேட்பார்.

"உனக்குத்தான் உன் தாய் பொழியைச் சரிவரப் பேசுவாதே. மேனுட்டுச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த நீ எங்கே உனது கலாசாரத்தையும் மரபையும் அறிந்திருக்கப் போகிறோ?"

உவ்வளவு உண்மையான வார்த்தைகள்? அவர் சீமைக் குப்போய் பிறமொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றாலும் தான் ஒரு தமிழன் ஒரு சிமுக்கத்தியவன் என்பதை மறக்கவில்லை! அன்றையலையில் வளித்தகவைகளைக் கற்க வேறு சிலவருடங்கள் கழித்திருக்கிறாரே!

செல்வா - தில்குளி இது பொருந்துமா? செல்வா என்னைக் காமுற்றுரோ? அவ்வது உளத்துழம்மையுடன் காதலித் தாரா?

கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம்

துகிறுரியும் படலம் கணப்பொழுதில் முடிதின்றது. வில்லன் துச்சாதனன் இல்லை. சுயமாகவே தனது கவர்ச்சி ஆடைகளைச் கலைந்து கொள்கிறார் தின்றுவரி.

காஞ்சிரம் பட்டும், சோலியும் உடலை மறைக்கின்றன. செந்திலகம் நெற்றியில் ஒளி கக்குகின்றது. பாரம்பரிய

மாக நாண்தையும் பெண்மையையும் வளர்க்கும் 'விப்பிக்கல்' தமிழ்ப் பெண்போல் இருந்தது அவனது புதிய தோற்றும்:

ஜாவத்த விதியிலுள்ள அந்தப் பெரிய மாடிலீட்டு முன் நவீனின்று தனது 'போக்ஸ்வேகனை' ஒட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பம்பலப்பிடியிலுள்ள 'ஏஸ்ட்' பத்திரிகாவையும் படிகளில் ஏறுகிறார்கள் தில்குவதி.

'ஷ்டிலீயுக்ஸ்' ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் செல்வவிங்கள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்க்காமல் 'ஸயல்' கடதாசிகளை அர்த்தமில்லாமல் புரட்டுகிறார்கள்.

தட்டெழுத்து எந்திரம் துரித கதியில் இயங்குகின்றது உப்புகுந்த பட்டாம்பூச்சிதான் வேலை மும்முரத்தில் ஈடு பட்டிருக்கின்றது.

காலம் சிறிது.....கடமைகள் பெரிது என்ற எண்ணை இருவருக்கும் போலும்.

மூச்சு, ஒருவரோடொருவர் பேசினால்லை.

தில்குவி செல்வவிங்களை ஒருக்கங்கூல் பார்க்கிறார்கள் சலனமற்ற அவன் முகக்கங்கள் 'பைவி'ல் படிந்திருக்கின்றன, அக்கங்கள் தில்குவியைச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றன.

"தில்குவியும் நானும் அறிமுகமானதே யதேச்சையா எது தானே. அர்வத்தில் கட்டுரை, கதைகளை எழுதி கொண்டு நேரேயே வரத் தொடங்கினார். உயர் பத வி பெற பட்டம்" என்ற 'பாஸ்போர்ட்' தன்னிடம் கிடையாது என்றும் தான் ஒரு இலக்கிய ரவிகை என்றும் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டான். உண்மைதான். சூல்வக் கொழிப்பில் பிறந்த அவளிடம் வெறும் பட்டதாரிகளையும் மிஞ்சிவிடும் ஆழமான இலக்கியப் பார்வை அமைந்து இருப்பதால்தானே அவனை எனக்கு உதவிக்கு வரும்படி அழைத்தேன். அவள் ஞானம் என்னை வியப்பிலாழ்த்தியது! அவள் அழகும், குணத்திசயங்களும் என் மனதில் புதுப்பிது கற்பணகளை உருவாக்க உதவி புரிகின்றன, கள்ளச் சிரிப் பைக் குமிழைல்லை காட்டி தன் வட்டக்களிய காந்த

விழிகளால் என்னை விழுங்கி விடுவது போல் பார்க்கும் போதெல்லாம் - அவள் எழிற் கோலத்தில் நான் மருஞுவேன் அது வெறும் இந்திரியக் கவர்ச்சி என்று சொல்லேன் உள்ளத்து உள்ளம், உணர்வுப் பின்னல் ஒன்று தரித்து ஜனித்த மாசற்ற காதல். அன்பு உள்ளம், பேதமை, பெண்மை மென்மை அவளிடம் இல்லாமலில்லை. ஒருவேளை அவள் மெய்யுநுவின் பொய்யையில் கட்டுண்டிருந்தேனே? சீ.....சீ.....அவள் என்னுடையவள். அவள் தன் வெளியுருபிறரின் காமரசனைக்குத் தூண்டில் மீனுவதா?

செல்வவிங்கள் சிந்தனைச் சரம் அறுத்தெறியப்படுகிறது,

சம்பிரதாய வரவேற்புரைகளின் பின் ஆடவர்களிருவரும் உரையாடலில் இறங்கி விடுகின்றனர். தில்குவி வேலையில் கண்ணும், நடப்பில் கருத்துமாகத் தினைக்கிறார்கள்.

"தங்கள் பத்திரிகையின் விற்பனை எப்படி? இலக்கியம் கற்ற நீங்கள் சினிமாப் பத்திரிகை எழுத்தில் இறங்கியதன் காரணம் யாதோ?" என்றால் செல்வவிங்கள்.

"அதையேன் கேட்கிறீர்கள்? நவீன இலக்கியம் சினிமா மூலம் வளரத் தொடங்கியிருப்பது தாங்கள் றிந்ததே. எனக்குச் சிறுவயதிலேயே 'இலக்கியப் பித்து'ப் பாருங்கள், சிங்களத்தை விசேட பாடமாகவும். ஆங்கிலத்தைத் துணைப் பாடமாகவும் பேராடேனியாவில் பயின்று படிடம் பெற்றேன். சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் இடையில் நான் அமைதி காணவிரும்புகிறேன். காண முயற்சிசெய்கிறேன். எனது நாவல் ஒன்று சென்னையில் படமாக்கப்பட்டு வெளிவருகின்றது"

"ஆகா சந்தோஷம் ..... சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்துக்குமிடையில் அமைதி காண முயலும் தாங்கள் புரட்சிகரமானவர்தான். எவ்விதமான அமைதியைத் தாங்கள் இலைக்கிறீர்கள் என்ற தொழில் நுடப் பியாக்கியானங்களைத் தங்களிடமிருந்து நான் எதிர்பார்க்கவில்லை ..... ஆனால்..." என்று செல்வவிங்கள் இழுக்கிறார்கள்.

"சொல்லுங்களா ..... ஆ...ஆ...ல்.....?"

"ஆனால் ஆபாசக கவர்ச்சிப் படங்களை இலக்கிய நொக்குக் கொண்ட நீங்கள் சினிமாப் பத்திரிகையில் பிரசரிக்கும்போது

கலைநயங்கெட்டுப் புலாலழகை விரைவாகக்கூட்டும் பணியிலில்வோ இறங்குகிறீரன்.

தில்குவியின் உள்ளம் திறந்த அன்பு வெள்ளமாக: பீறிட்ட டுக்கிறது. செலவலிங்களைச் சுருளைக் கண்களால் பார்க்கிறுன்.

கருணாரத்ன முதத்தில் வெளியுலகப் பார்வையை ஒருக்க மாகநோக்கின முடத்தனத்தின் நூடேநூயம், என்றாலும்,

“ஓஹா அதுவா? சிவிமாப் பத்திரிகை, சிவிமாப் பத்திரிகை போலவ்வாமல் இக்கியம் செப்பிக்கொள்டிருக்க முடியுமோ? என கேவ அதற்குரிய இலட்சம் கூடாட்ட எனது இட்டசிங்களை நிறைவேற்ற விரும்புவின்றேன். வாசக இரச ஜையெடுத்த ஏடுப்பிலேசூர்த்த முடியாதல்வா?

தில்குஷி.....கண்ணகி போல் வெகுண்டெழுந்தாள். “மிஸ்டர்” மீஸ் கெட் — அவட்.

செல்வளிங்கன் அடைதியாகப் புன்னக்கூடுகிறுன். கருண ரத்ன ‘ஹி...ஹி’ என்று வெகுளிக் கிரிப்பை பிரயாசையாகக் கொண்டு வருகின்றார்.

“அழூக் சரணங்கள் வெளியிற் தெரியப் பகிரங்கத்தில் என் போன்ற கிழக்கத்தியவன் நடமாடினால், அவன் கற்ப என்ன கழருந்தனமெயன்று உமது என்றுமோ? என் தான் விபரிதமா உம் போன்றவர் எங்களைப் பார்க்கின்றனரே...? இனிமேல் என் கணவர் முன்னிலையிற் கூட நான் பெண்மை பூங்கு மென்மையாக, அடக்கமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் அல்லவளிடால் உம்போன்ற கழுகுக் கண்ணர்களின் ஒற்றைப் பார்வையால் எங்கள் சமூகமே குறைபாடுடையதே: கி விடும்.....ஹாம்.....என்று தான் இம்மாதிரியான செயற் கைந்தடைகள் உடைபடுமோ?.....கிழக்கு.....கிழக்குத்தான் மேற்கு..... மேற்குத்தான்,

குளிக்குருகி ஸ்தம்பித்து வெளியே செல்கிறூர் கருணாரத்ன பகட்டு? எதுதான் பகட்டு?

(வீரகேசரி 1962).

.....கிழக்கு மாக்குவது, கூக்குவது தட்டுக்கொடுவது வீட்டுவை

குத்துவது குத்துவது வீட்டுவை கூக்குவது வீட்டுவை

6. இழை

இச்தத்துாணவின் நீங்கே இட்டுபடு சிறைப்பட்டாலும் பதந்திரு இரண்டும் மாறி பழிமிகுத்தியிலுற்றாலும் வித்தந்தந்துகோடி இன்னஸ் வினாந்துகளை அறிந்திட்டாலும் சுதந்திரத்தே வித்தில் தொழில்தொழிலுடன் தொழில்தொழிலுடன்.

— பாடு தியார்

தங்கப்பாளக், கைவளினுல் வெள்ளிப் பாத்திரவின்றும் பதார்த்தத்தை எடுத்துக் கொட்டுகின்றார். வீரல்களிடாயே வளைந்தோடுகிறது பாயாசம். கையை எட்டிப்பிடித்து நக்குகிறார் கைவாசம். நளின வீரல்கள் அவன் நாக்கில் கருதி மீட்டுகின்றன. சிறுங்கிக் கொண்டே அவன் விடுவித்துக் கொன்கிறார்.

பாயாசம் நித்தத்து, பசியாறவில்லை. ஒட்டமாகச் சலம் யவன்றாயுள் கூட்டுகிறார் தாமரைக்குமாரி. கைவாசம் பின் தோட்டந்து குழாயில் கையலம்புகிறார்.

வெள்ளி நிலை வானவெளியில் மோடு காட்டுகிறார். கைவாசத்தின் உள் விதானத்திலும், உடறுறுப்புகளிலும்... குழாயுல்..... வேட்கையைக் காலிக் கப்பூக்கம்புத்தவேகம் முறைகள்... விதைப்பி... சதிராடும் காவகம்... வளைவு... நெளிவு... சுறிவு... குமிழ்ச்சி.

படுக்கை வித்தானிற்று துயில்புக நேரம் வந்தாயிற்று. இருவருடத் தாம்பத்திய உறவின் விதைவு ஒரு பாலகம். தனிச்சமயில் கட்டிலில் உறங்குகிறார்.

குமாரியின் உடற் கட்டுப் பூரிப்பைக் கண்கு உங்மத்துங் கொள்கிறார் கைவாசம். இப்ரிஞ்சக் பெண்மை துவனுகிறது. ஆன்மை தூஷீராங் கெடுக்கிறது. குழம் தாங்கி கேழும் கலும்கூ

கொள்ள மறுக்கிறது. நெருக்கம்... நெருக்கம்... துவட்சி... துவட்சி... கலிப்பு... சுவிப்பு... வெறுப்பு... வெறுப்பு...

ஒன். கொண்ட. கஷைக் கோள்கள் தளர்ந்து குழகின் ரண். பிரக்கம். இந்த வார்ப்பில் எத்தனையோ பின்க்குகள்.

ஒரு மகனை ஈன்ற பிஸ் உறவு கொள்ள தவிர்க்க வேண்டுமோ? ஆன்மையின் தலிப்புக்குப் பெண்மையின் தயக்கம். எல்லூக்கோடு. தளரவாகாதா? விளைவு விரச்தியாகத்தானே இருக்க வேண்டும்.

கட்டமுக மக்கை தன் கல்லூரு உடலின் இந்தியியக் கவர்ச்சி குல்த்திடும் என்று மருங்டனான். பெற்றது ஒன்று போதும் என்ற திறுப்பு. ஆனால் கைப்பிடித்தலவுக்கு இது புரியவில்லை. ஒன், அவனோ உணர்த்தக் கூடவில்லையே. மனுதன்துவத்தைப் பற்றி கைலாசத்திற்கு என்ன தெரியும்? நற்றைத்தாயற்ற அவன் பட்டெண்த்துக் கம்பனி ஒன்றில் சாதாரண கிளார்க். காலை வயசு.

தாமரைக்குமாரி செல்வக் கொழிப்பில் பிறந்து வளர்ந்த வளைவுள்ள சாதாரண மத்திய கரச் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். எஸ்.எஸ்.சி சான்றிதழ் அவளிடம் உண்டு. பொவிடெக்னிக்கல் தட்டேறுத்துக் கற்றிருந்தான். வயோ திகைப் பெற்றேர் தம் ஒரே மகனின் மனதானை ஆவதுடன் காத்து நின்று நிறைவேற்றினார்.

அது இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்.

கைலாசம் மனதில் சிதறிடும் எண்ணக்கோவை. குமாரி யின் அகத்தில் நெகிழ்வு கணிவு. உள்ளன்புடன் உயிரினிய கணவலை அவன் நேசிக்கிறான். தன் பொண்ணுடல் பழுதா காமலிருக்கப் பாலை கல்யாணம் பண்ணியும் கட்டுக்களைக் கட்டிக் கொண்டாலும், பொருளாதார நிலை அவளது செய்கைக்கு ஆதரவு நந்தது...

இருளைக் கல்வி ஒளியைக் கக்கும் கோளம் வெளியே இருளின் இருளாப் சபிக்கும் உறவு உள்ளே.

2

பெபழுது யெட்டத்து. உறவிலோர் மாற்றம். அசைவிலே கணவன் மீது ஒரு வெறுப்பு. திருப்பிலோ வருச்தை

பாலத்காரமாகத் தீர்த்துக் கொண்டதோரு போவிப் பெருமிதம் அவனுக்கு.

“நானும், ரமணியும் அம்மாவோட் போயிருக்கிறான் என்கு இனிமேலும் பொறுக்க ஏலாது. ஒரு அளவு வேறானா? உங்களுக்குப் பித்து. இதோட் நம்வட வாழ்க்கை முடியட்டும்”

“போடி... போ எங்கையாவது போய்த் தொலி. புருஷனின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யாத பிறகு... நீ என்னத் துக்கடி... போறுளாம்... போவன் மூடுதலே”

கைப்பிடித்தவனின் கதறவினால் வெறுவடைமூந்தாளா குமரி? இல்லை.. பக்காதாப் பெதிக்கு. என்றாலும் தற்காலிக மாக அவன் போகத்தை தடுத்து நிறுத்தலாம் என்ற பிரேரணம்.

கட்டிய தளபாடங்களுடன், பாலன் ரமணியைத் தூக்கிக் கொண்டு பெற்றேர் இவ்வம் போயேபோய் விட்டான். இவன் எங்கு போய் விடுவான். நாளை அல்லது மறுநாள் தண்ணிடம் திரும்பிவந்தே தேரவேண்டும் என்ற முடிவு கைலாசத்திற்கு.

ங்கள் சில பறந்தோடின். வைராக்கியம் இருவருக்கும், கல்லூரில் கூட்க் கண்டு மூன்று மாதம். பெண்மை பணியித் தொடங்கியது. ஆன்மையும் ஏக்கத்தினுல் தவித்தது.

கலியானத்தை டிரட்டதி வைத்த சந்தரவியக்கத்திடம் கைலாசம் முறையிட்டான். சந்தரவியக்கம் அடுத்த நாள் கைலாசத்தை வரும்படி கூறியிருந்தார். குமாரியின் மாயன் தான் முன்னொயவர். அய்னாயும், ஏரும்படி கூறியிருந்தார்.

3

தம்பதிர்ள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்பாராத விகமாக சுந்தரவியக்கம் விட்டில் சந்தித்தனர். ஆன்னாலும் நோக்கினான். அவனும் நோக்கினான். ஏக்கத்தின் சாயல் இருவர் விழிகளிலும். அவனைக்களுடு அவன் தயங்கினான். அவன் விழிகள் இப்பொழுது அவனைக் கவனிக் குவிக்கின்றன.

சந்தரவியக்கம் எடுத்த எடுப்பிலேயே விளையத்தில் நேரடியாய் இருங்கவில்லை. உரையாடல் வளர்ந்து விரிந்து சென்றது.

“என்ன தம்பி கையாஸ், பெஞ்சாதியோட் நீ என்ன கோவமா? இதென்ன ராசா ஜட்ட? குழந்தைப் பின்னொட்டம் கணகாட்டுக் காறிங்க, மறுகா பறக்கியாரேல்லாம்

பார்த்துச் சிரிக்கப் போறுங்க... நாம ஒன்றுக்குள்ளால்லுடைய
இஞ்ச வாடுள்ள, குமாரி இதென்ன என்டு கேக்கிறன். இப்பு
நீ, வீட்டு விட்டுவிடந்து மூன்று மாசம் சே யிற்று. இஞ்ச
பாரங் உன்ற புகுவன்ற நிலைய, இஞ்ச பார கண்டியாகவே,
இப் பே இரண்டு பேரும் உங்கட வீட்டு போய்ச் சேருங்கோ?

“ஶவுருக்கு என்னைக் கூட்டிப் போக மனமிழ்விட்டி
நான் எப்படி அம்மான் அங்க போறத?”

“இதென்ன புன்ன நீ கேக்கிற கேள்வி, சம்மா விசர்ப்
பேட்டியாட்டும் உங்குத...”

“இவுக்கு என்னேடு வாழப்பறியமில்ல... அம்மான் அது
தான்மூலிக் கொண்டு நிக்கிருவு” நீர் நாட்டுவதில் மூலம் வாய்

கூட்டு ஆபையிடப் பட்டால் கூட்டுவது கூட்டுவது கூட்டுவது

பின்கு நீக்கித் தக்பதிகள் ஓன்று சேர்ந்தனர். ரமணி
இந்த மூன்று மாதங்களும் தருகருவென வளர்ந்திருந்தான்.
எமத்தனின் மழுசியிலும், மகிழ்ச்சியிலும் திணைத்து இருந்த
வர்கிழுவரும் மழுசியாகவே.

அவ்வாக்குத் தேக் அவ்விதத் தொய்ம். சிவிர்ப்பு, இயற்றையின் தேவை, பூரணத்
துவம், பெற்றது, வருடம் ஒன்றேஷி மறைந்தது. புதல்வரி
ருவர் அவர்களின் உடமை.

வாழுக்கைச் செலவு அதிகரித்தது. வருவாய் படுத்தது
அதே நிலையில் வீட்டுத் தலைவன் தனது பொறுப்புணர்ச்சியை
மறந்திட்டான். அவனுக்கு அதே உணர்வு. அதே வேகம்,
அதே மயக்கம்.

கூட்டுவது பாதியிட்டியே அதே நடவடிக்கை அதே பினைக்கு
இதே ஏற்படி.

இம் முறை திச்சுயமாகத்தாம் கூட்டுவதியாகப் பிரிந்து விடு
வதென்று கச்சைக்கடிப் பிரிந்துவர்க்கூடிய விருவுருடனும் தன்
தாயில்லம் சென்றுள்ள தாமரைக்குப்பாரி.

5 கூட்டுவது பாதியிட்டியே அதே நடவடிக்கை அதே பினைக்கு
இதே ஏற்படி.

தாவுக்கருக்கருதினை அறிது கூறுச். அப்பூடத் தேவைக்
குட்டுவது பாதியிட்டியே அதே நடவடிக்கை அவனுக்குப் பாரி
கருதுவது அல்லது தாமரைக்குமாரி நிதி தட்டெடுத்துக் கூடுதல் கூறுகிறேன்.

கொள்கிறுள். மாதாமாதம் ரூபாய்கள் சில வீட்டுத் தேவைக்
குப் போதுமானதாக வருகின்றன. தாமரைக்குமாரி உழைக்கிறுள்,
அவள் தேக்கத்தில் காந்தி. வாவனைய அழகு சுறுசு
றுப்பான போக்கு. மனேஜர் தன்மூலுக் கவனத்தையும்
அவள் மீது செலுத்துகிறார். மங்கள இதை உணர்ந்தான்.
தனது அவங்காரத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தினான் தினம்
தினம் புதுப்புது உடைகளை அணிந்து அறுவலகம் வருவாள்.
மயக்கும் விழிகளால் கோணப்பார்வை பார்ப்பாள். அசந்து
விடுவார் மனேஜர். பார்வைப் பர்மராதுவகள் குமாரியின் சம்பள
உயர்வுக்குச் காலாயிருந்தன. குட்டி பெரிய கட்டிதான்
போங்கள் கற்பு கற்பு என்றும் தமிழ்பங்பு, பங்பு என்றும்
வாய்கிழியக் கத்துகிரேமே! மாசிலா மனமிருந்தால் கேவலம்
வெறும் உடற்சேட்டைகளா ‘கற்பை’ குலித்துவிடும்?

அதோ.

மனேஜர் அவள் கையைப் பிடித்துக் கசக்கிறார். ஆ! சம்மா
கண்ணை மூடாதீர்கள்! இதற்கெல்லாம் போய் வெகுன்டெ
மூந்திர்களாயின்? இதல்லாம் சர்வசாதாரணம். குமாரி குலுங்கிக்
குலுங்கிச் சிரிக்கிறாள். மனேஜருக்கு முறையற்ற காமம்
என்று தீர்த்துக்கட்டி விடாதீர்கள். அவருக்கு மனமாகிப் பின்
கீள்கள் பலவும் இருக்கின்றன. அடடே சொல்ல மறந்து விட்டேன மனேஜர் ஒரு ஜரேப்பியர்! அறுவலகங்களில் இப்படி
எத்தனையோ சம்பவங்கள்!

கற்பு பறிபோனதா? இல்லை! பின்வெறும் அங்கேஷ்டை
களுக்கு இயைந்தாள் குமாரி. சம்பளம் அதிகம் உயர்ந்தது;
குமாரிக்கு இனிக்கவை என்ன? தன்வருவாய் மூலம் சம்பாதிக்கிறாள்.. ஆனால்... அந்த தாம்பத்திய உறவு...

கைலாசத்தை மனம்விரும்பியே மனஞ் செய்தாள் குமாரி.
அவள் குழுத்தைப் போக்கில் மனம் பறிகொடுத்தாள். அவள்
முதிர்ச்சியின்மையில் மருண்டாள். அவள் அழிக்கும் ஆண்மையிலும்
மயங்கினாள். அவள் தீவிர உணர்ச்சித்தழை அறவே
வெறுத்தாள். இருந்தாலும் அவனது உடமைகள் தனது புதல்
வரிருவரும் அவா ஞாபகத்தையே நினைவுட்டன, கணவன் என்றும்
முதலில் எழும் எண்ணம் அவனுக்கு பக்கியாகும். பதி
பக்கி. ஆனால் பதிவிரதத்தங்களை யோசியாய் வாழ இடங்கொ
டுக்கவில்லை. இழைபோல அன்பு வற்றாத காதல் அவனுக்கும்
அவனுக்குமிடையில் வெகு துல்லியமாய் தளிர்த்திருந்தது

உண்ணம். அவனுக்கு அவளிடம் வெறுங்காமம் என்று சொல்லி விட முடியாது. ஆனால் அதிதப் பிரவாகத்தைத் தாங்க அவளால் முடியவில்லை.

இரு வருடங்கள் உருங்டோடின.

வெறுப்பின் தாகம் என்று சொல்ல முடியுமோ?

வெளியுலக் நடப்பில் வெளிப்பாட்டில் வெறுப்பு. உள்ளே அகத்தே உணவில் தாகம். தாகம். தாகம். நாடகள் கரைந் தோடின.

(6)

இன்று.

திரைப்படமாவினசுயன் திரண்டிடும் கூட்டாத்திலே குமரியும் ராம வியும் பாலலும் கியு வரிசையில் கைலாசமும். பிரவேசச்சிட்டு பெற்றுக்கொள்ளு உள்ளே போன கைலாசத்தைத் தொடர்ந்து குமரியும் மெந்தரும் சென்றனர். அவனுக்குப் பக்கத்திலேயே போயிருந்தனர். கைலாசம் காணவில்லை. அல்ல.. கைலாசம் தலக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெண்ணும் இருபிள்ளைகளும் என்பது மாத்திரமே தெரியும். அவன்தான் பெண் பிறவிகளைக் கண்ணே உத்துப் பார்த்துபல ஆண்டுகள் கழிந்தாயிற்றே.

ரமணியை ஆசனத்தினின்றும் இறங்கி கைலாசம் முன் விற்க நிறுத்துகிறான். தன் புயத்தை வேசாக அவன் தோன் களில் படரவிடுகிறான்.

மின் அதிர்ச்சி! தாக்குவட்ட அவஸ்த்தை! கைலாசத்திற்கு கமாளிக்க முடியாத வெகுளித்துவம். மெந்தனைந் தூக்கி வைத் துக்கொள்கிறான், பாலவிடம் அவள் கேட்கும் அர்த்தமயில்லாக கேள்விகளுக்குப் பாவை விடை தருகின்றான். ரமணி திரு.. நிரு.. வென்று விழிக்கிறான். நடப்பின் பிறங்களுயர்ந நிலையில் திக்கு முக்காடுகின்றனர்.

புயம் ஆரம்பமாகின்றது.

கைலாசத்தின் அரவணைப்பில் குமரி கட்டுன்டாள். அன் பென்னும் இழையா? அல்லது தேக அழுக்கம் எனும் இழையா? அவர்களைப் பின்னத்துது?

நாட்டு சிறுப்பிலிருந்து சூல்பிலை கடிக்கடாஸ்வ காம ஏக்கு மதுங்கிலை வீடிலை குமரிக்கூபக்கிலைக்கு காலங்கி கூட்டுப்பிரிவை நூல் வேறாய்விலையை நூட்டுகிறீராய்வு நூட்டுகிறீராய்வு நூட்டுகிறீராய்வு நூலைப்பிரிவையை

7. குறிஞ்சிக் காதல்

நாட்டு குலவெள்ளை நிலாவிற்கு வானத்தை முடிவிற்கிறது பொழிவாக கண்டாய் - ஒளிக் கொள் கீரியேலை ஸைக் கூடி முயக்கிக் குறிப்பி ஸ்லேயோன்று பட்டு நினதன் பின்னைக் கிளிமென்குத் கூயினுலை மாணம் பின்மறையச் சொல்லிவிட்டு அடி தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செல்லுமேநினைச் சேர விரும்பினேன் கண்டாய்.

-பாரதியை அது ஒரு மகைப்பிரதேசம்.

குறிஞ்சி நிலைச்சாறல்,

வான்ஸாவிய குன்றுகள்! நீர்விழுச்சிகள்! மகையடிவாரத்தில் குன்றுக்குதோப்புகள்!

தினைப்பட்டுங்கள்! மலைக்குகைகள்! சிற்றுருகள்! பல வணக்கப்பட்ட விளங்கினங்களும் புள்ளினங்களும்!

அடிப்பகுதியின் கவரச்சியை பேறும் அழுகுபடுத்துகின்றன. கல் கீஸப் பறிக்கும் வள்ளைக் காட்சிகளைத் தினரும் கண்டு களிக்கின்றனர் அங்குள்ள மக்கள்!

மலைகளிடையில் ஞாயிறு மறைந்து நிற்கும் பொழுது கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருக்கும்.

முழுதிலை நாட்களில் தண்மதியின் தங்களிலாவோள்ளி மாண்ணை வெள்ளுலாம் பூகிவிட்டும்.

களவேங்குச்சத்திற்கு உசந்த பிரதேசம் முற்குச்சினிலம். அங்குக்கு

காணோயரும் கன்னியரும் களவில் தங்கள் அகத்தினை ஒரு வருகுக்கொருவர் வொளிப்படுத்துவார்;

இன்று.

வான மண்டலத்தில் விளையின்கள் கண்களைச்சிமிட்டிக் கொள் கின்றன. திங்களின் பால்நிலை அப்பிரதேசமெங்கும் ஆட்ட போர்க்கின்றது. தலைவியொருத்தி தன் பாங்கியருடன் சோலையிடையே விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவள் பெயர் அங்கையறக்கன்னா?

வட்டவடிவமான அவள் வதனத்தின் அழகு முழு நிலாவின் ஓளியினால் மிகவெழிலுடன் விளங்குகின்றது.

எனினும்—

அவள் முகத்தில் வேதனையின் சாயல்படர்ந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

அவள் ஸ்ரீகநோயினால்வாடிக் கொண்டிருக்கின்றன கோ?

காதல் வியாதி அவளையும் வாட்டுகின்றது பி. ஆம்

தன்னை மறந்து அவள் சோக கீதம் பாடுகின்றார்களா?

சோலையில் கேட்கும் இன்னிசையை இருக்கின்றதுக் கொண்டு ஆணைகள்

குன்றுத்தேவன் கையில் வேலுடன் வர்த்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதோ—

தேங்குரலெழுப்பியமெனவன மங்கையக் காலாலுற ரூன்.

நான்கு கண்கள் ஒரேநேரத்தில் சந்திகின்றன. ஒருங்கள் நேரம் சிறிது கலக்கம் பீணார் தேவீவு.

தோழியர் செய்வதறியாமலே திடைத்து நிக்கின்றனர்,

தலைவியிடம் தலைவன் பேசவிரும்புகிறார்கள்.

அவன் செவ்விதழ்களையும் கருங்கூந்தலையும் தாமரை வதனத்தையும் கயல்விழிகளையும் குரும்பை யன்ன கொங்களகளையும் பூவுடனையும் துடியிடையையும் சமுகு நிகர் தொடைசனையும் வருஷித்துச் செல்கிறார்.

அங்கையறக்கன்னாக்கோ—

வெட்கம் பிடுங்கீத் திண்கின்றாரா.

அவள் தலையைக் கவிழ்ந்து சிகையாக நிற்கிறார். பின் அசை பெறுகின்றார். காற்பெருவிரலினால் நிலத்தில் ஏதோ கீறிக் கொண்டிருக்கிறார்.

குன்றுத்தேவனின் குறும்புப் பேச்சைக் கேட்டுத் தோழியர் கலகவெனச் சிரிக்கின்றார்.

“என்ன, என்னாடன் பேசினால் உன் வாய் முத்துதிர்ந்து விடுமோ? என்கிறார். அவள் விடைபகருவதா வேண்டாமா என்ற இடை நிலையில் தத்தளிக்கும்போது மதவெறிகொண்ட வேழமொன்று அவர்களிடிருப்பிடம் விரைந்து வருகின்றது; அங்கையற்கன்னியும் தோழிகளும் திசிலைடந்து தலைவனை அண்டுகின்றனர். வெம்பொன் மேனியாளின் அழிய அவயங்கள்பயத்தினால் நடஞ்குகின்றன. நாண்த்தையும் மறந்து குன்றுத்தேவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொள்கிறார்கள் அவள், ஓராயிரம் மின்வெட்டுகள் அவர்களிருவரின் உடல்களிலும் ஆனித்துப்பாய்கின்றன. யானையும் அவர்களை நெருங்கிப் பாய்கின்றது. தலைவனின் கைகள் தாமே வேலை எய்கின்றன, யானையும் அதனை ஏந்தி வளியினால் தனவழியே மீண்டு செல்கின்றது.

அவள் நன்றியுடன் அவனைப் பார்க்கிறார்.

குன்றுத்தேவன் அவ்வழியைப் பார்த்து— “ நீ பயத்தினைத் தெளி! உன் அழிகினில் நான் மையல் கொண்டேன். உன்னை என் இல்லக்கிழத்தியாக ஏற்றுக் கொள்வேன். உன்னைப் பிரீயவே மாட்டேன்,, என்று கூறி, அருகில் ஓடிய அஞ்சியின் நிலை அன்னி ஆணையிடுகின்றார்.

அதன் பின்பு—

அங்கையற் கண்ணி தோழிகள் பின்தோடர, ஓட்டமாக வீடு நோக்கிச் செல்கின்றார்கள்.

குன்றுத்தேவன் புன்னைக் கூர்த்து நிற்கின்றார். காதலுணர்ச்சி அவனைப் பாடத் தூண்டுகின்றது.

விட்டையடையும் அங்கையற் கண்ணையும் பஞ்சணையில் படுத் துத் துவஞ்சின்றார்கள்.

அவனுடம்பு இன்ப வேதனையில் புல்லரிக்கின்றது.

நிகழ்ந்தவையெல்லாம் உன்மையிலேயே நடந்தனவான்று சம்சயமுறுகிறார்கள். ஆழ்ந்த நீத்திரையில் பல இன்பக் கனவுகாள்கின்றார்கள்.

விழித்தெழுந்ததும் தோழியிடம் செல்கின்றார்.

தோழிக்குத் தலைவியின் இன்ப அனுபவம் நன்குதெரிந்திருந்ததும் “என்னம்மா, ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறீர்கள் போவத் தெரிவிறது” சொல்லுங்கள் என்றிருள்.

“அமாம் நித்திரையில் ஒரு இன்பக்கடு கண்டேன்டி” என்றுகூறி நிறுத்துவின்றிருள் தலைவி.

பின்பு கைகளால் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு வெகுவிச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறார்கள். அவ்வளவு வெட்டம்! ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொள்கின்றனர்.

தலைவியின் நோக்கத்தைப் புரிந்துகொண்ட தோழி, தலைவனிடம் தன் தலைவியின் விருப்பத்தை எடுத்துக்கூற என்றுவிருள்ளனர். தலைவியை அலங்கரித்தபின்— அவ்யூர்வநும் அவ்விளங்காலையில் மலையடி வராத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

அப்பொழுது—

வெனு கானம் ஒன்று கேட்கிறது—

தலைவனின்வேய்வங்குமிலிருந்துதான் அவ்விரவினை வருகின் முதென்பதைத் தோழி மூலமறித்த தலைவி தானும்பாடுகிறார்கள்.

தலைவனுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்குதில்லை!

தான் வராதித்த புல்லாங்குழலின் ஒசையை இரசித்து தாங்காதவி புகழ்ந்து பாடுவதைக் கேட்டதும் அவர்களிருக்குமிடம் செல்கிறார்.

இப்பொழுது—

அங்கையற் கண்ணி கூச்சப்படவில்லை,

தலைவனை நோக்கி முறுவலிக்கின்றார்கள்.

தலைவனும் அவகை விழுங்கி விடுவது போல் பார்க்கிறார்கள். இருவரும் கிலைகள்போல் ஒருவரையொருவர் பார்த்து நிற்கின்றனர் எவ்வளவு நேரம்?

தோழிக்கு இந்த மொன்றிலை பிடிக்குதில்லை. கலைக்கவிதைப் புகிறார்கள். “அம்மா, அதோ அம்மலைச் சாரா வில் இருக்கும் பூக்களைப் பறித்து வருகிறேன்,, என்று கூறிக் சாதுர்யமாக அவர்களை வீட்டுச் செல்கிறார்கள் அந்த புத்தி சாலிப்பியது.

(தினம் 1962)

இவர்கள் என்ன கூறினார்கள்?

கே.எஸ்.சிவகுமாரன் பற்றி ஏனையோர் தமிழில் எழுதியவை.

‘எஸ்.தி’ (எஸ்.திருச்செல்வம்)

அறுவடை - தினகரன் வாரமஞ்சரி 21.3.82.

கே. எஸ். சிவகுமாரனைத் தெரியாதவர்கள் இருக்கமுடியாது. சமுத்துப் புனைக்கை இலக்கியத்திலும், விமர்சனத் துறையிலும் அவர் ஒரு ‘கிங்’ இது வெறும் புகழ்ச்சி வார்த்தையல்ல’ இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஒப்புக்கொள்ளும் உண்மையிது. அரசாங்கத் தினைகளமொன்றில் கொழி பெயர்ப்பாளராகத் தனது தொழில் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த இரா. பின்னர் வாடையியின் செய்திப்பிரிவில் ஆசிரியராகவும் 1979 வரை கடமையாற்றியவர்.

ராமேஸ் - ரவீந்திரன் (கெளிவத்தை ஜோசப்)

வாரம் ஒரு சிறுக்கை விருந்து - தினகரன் வாரமஞ்சரி 3.11.1981

சமுத்து இலக்கிய உலகில் தனக்கென ஒரு இடம் பெற்றுள்ள கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆங்கில/ தமிழ் வாடையை, தமிழ் ஆங்கில பத்திரிகை ஆசியன மூலம் நன்கு அறியப்பட்டவர் இலக்கிய உலகில் ஒரு விமர்சகராகவே அறியப்பட்டுள்ள கே. எஸ். சிவகுமாரன் இலக்கிய உலகுக்கு ஒருவிறுக்கை ஆசிரியராகவே அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட செய்தி பலருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கலாம். 1959 இல் இருந்து 1965 வரை பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட சிறுக்கைகளை இவர் எழுதியுள்ளார். பெரும்பான்மையான இவரது கைத்தகள் மேல்மட்ட வாழ்க்கைச் சித்தரிப்புகளே என்றாலும் உள்ளியல் பண்பு கொண்டவையாகவும் அந்த அறுபதுகளில் ஒருபுது விதமான அனுபவத்தை வாசகர்களுக்குக் கொடுக்கும் தஸ்வையுடையனவாக்காம் இருந்துமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ரங்கன் - தேசிகன் (அந்தனிஜீவா)

இலக்கிய உலகம் - தினகரன் வாரமஞ்சரி 24.8.1980

கலைஇலக்கிய விமர்சகரான கே. எஸ். சிவகுமாரன் ராமுதும் ஆங்கிலக்கட்டுரைகள் மூலம் நமதுபெயர்களைச் சிங்கன் வாசகர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

பேராசிரியர் கா. (சிவத்தம்பி)

சமுத்தில் தமிழிலக்கியம் 1978 தமிழ் புத்தகாலபார், சென்னை தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி நெறிகளை ஆங்கிலமொழி, வாசகர்களுக்கு எடுத்துக் கூறும்முக்கிய பணியினைச் செய்து வரும் கே. எஸ். சிவகுமாரன் பெயர் விமரிசக ஆய்வாளர்கள் பட்டிப்பில் சேர்க்கப்படுதல் அவசியமாகும்.

பிழை திருத்தம்

திருமதி பி. ப. (செல்வராசகோபால்)

பதிப்பாசிரியை - சமுத்துப் பூர்டானின் "சிந்தனைகள்" 1981
பத்திரிகைகளின் வாயிலாகப் பறந்த அறிமுகங் கொண்ட-

கே. எஸ். சிவகுமாரன் கலை இலக்கியம், நாடகம், சினிமா ஆகிய துறைகளில், சமுத்தில் துறைபோன மீமர்ச்சகராவர். இற்றைவரை பல பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த பல தூர்த்துக்கணக்கான விமர்சனக் கட்டுரைகள், விமர்சனக்கலை நூட்ப வழிகாட்டிகளாகும். உலக வலம் நிறை விமர்சனத்திலும் யாராயினும்- உள்ளதை உள்ளாங்கு கூறுவதிலும் இவர் சிவகுமாராவதான். சுருங்கக்கூறி நல்ல அறுவடை எனக்கிந்திக்கச் செய்வதில் சமர்த்தர். ஆங்கிலத்தில் **TAMIL WRITING IN SRI-LANKA** என்ற நூலாசிரியர், மட்டக்கள் எப்பைத் தாயகமாக உள்ளதையாவர். ஆங்கில இலக்கியம், தமிழிலக்கியம், மேலைப்பன்டை உயர் பண்பாடு ஆகியவற்றில் பட்டதாரி. அமெரிக்கத் தூதராவயத்தில் தொடர்பு முகவர்நிலைய ஆங்கிலப் பகுதிப்பொறுப்பாளர்.

சா. (எஸ்). சண்முகநாதன்

கலைச்செண்டு - "ஸ்ருப்புத்தோரா மன்தானு சிறப்பு மலர் 13.10.1973
கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஒருசிறந்து விமர்சகன். நாடகத்தில் சடுபாடுடையவர். ஒளிவுமறைவின்றிக் கூருத்துக்களைப் பத்திரிகைகள் மூலம் வெளிப்படுத்துவதற்குத் தயங்காதவர்.

(காலேஹர் ஹமீட்)

தமிழ்நாடகமும் பொதுஜனத் தொடர்பும் - நூட்பம் 1973
கே. எஸ். சிவகுமாரன் போன்ற ஒரிருவர் மாத்திரம்தான் எழுதி நாடகக் கலைஞர்களை ஊக்குவித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் ஆனால் இப்படித்தனி மனிதர்களால் ஒருக்கலையின் வளர்ச்சிக்கு உதவமுடியுமா என்பத் பிரச்சினைக்குரிய விசயம்.

[மு. தனையசிங்கம்]

ஏழாண்டு இலக்கியவளர்ச்சு செய்தி 10.1.1965

தற்போக்கு ஒருவகை சிங்களக் கொழும்பு வட்டமாகவும், மு. தனையசிங்கம்' சிவகுமாரன் தருமசிவராழு போன்றேர் ஒரு வகை பேராதனை வட்டமாகவும் இப்போ தெரிகிறார்கள் என்று சொல்லலாம்.

மகேன் [பாலுமகேந்திரா]

தேங்குவி - செப்டம்பர் 1963

ரேவதி என்னும் புலைப்பெயரில், கே. எஸ். சிவகுமாரன் சினிமா சம்பந்தமான கட்டுரைகளையே ஆரம்பத்தில் எழுதிவந்தார் 1959இல் 'நாவலாசிரியர் வரிசையில் வரதராசானுரின் இடம்' என்னும் கட்டுரையுடன்தான் இவரது இலக்கிய விமர்சன வாழ்க்கை ஆரம்பமா நெரு

பகுதி	வரி	பிழை	திருத்தம்
பதிப்பகத்தார்... முன்னுரை	31 8	வரட்சி சிங்களத்	வறட்சி சிங்களக்
..	12	கதாநாயகர்கள்	கதாபாத்திரங்கள்
..	31	சுவாரஸ்யமாக	சுவாரஸ்யமாக
..	39	பி. ஏ.	எம். ஏ.
பதிப்பாசிரியர்...	11 12 ..	நல்லபபிப்பிராய பார்க்க வைத்து	நல்லபபிப்பிராய பார்க்கக் வைத்துச்
தமிழ்நாட்டு... அவிந்துரை	24 2 9 14 .. 17 38 40 42 46 59 60 61 65 71 74 75 78 80 86 87 105 107 108 115 120	தங்கக்கத்தைப் வல்லிக்கண்ணின் கலைமணி காட்டுதும் நூல்களில் என்ற மபா கண்ணுக்கு செய்யுட்சைவ ஏதற்காகச் தமிழர்கள் மதிக்கின்றார்கள் சுந்தர விமர்சனர் இலக்கிய சலை அனுபவங்களில் நிதற்சனமாய வெவ்வேறுக முடியாதவர் அல்ல அற்றவர் கலைமாணிப்பட்டம் எடுத்தவர் இலக்கியப் விமர்சகன் பொலிவரவும் செல்வநியினர் சமூகவியல் தமிழ்மொழி வானுவியிலே போன்றவற்றை ஆங்கிலப கலைமாணி புஸ்பலோஜினிகாழும்புக்கும் ஜங்கம் அனந்தராம்	வறட்சி சிங்களத் கதாபாத்திரங்கள் சுவாரஸ்யமாக எம். ஏ. நல்லபபிப்பிராய பார்க்கக் வைத்துச் தங்கக்கத்தைப் வல்லிக்கண்ணேனின் முதுமாணி நாட்டுதும் நூல்களிலேயே என்ற மரபா கண்ணுக்கு சொற்சவை எதற்காகச் தமிழக் மதிக்கிறார்கள் சுந்தர விமர்சகர் இலக்கிய கலை அனுபவங்களின் நிதற்சனமான வெவ்வேறுகந் முடியாதவர்களும் அற்றவர்களும் கலைமாணிப்பட்டம் எடுத்தவர் இலக்கியப் விமர்சகன் பொலிவரவும் செல்வநியினர் சமூகவியல் தமிழ்மொழு வானுவியிலே போன்றவற்றையும் ஆங்கிலப் கலைமாணி புஸ்பலோஜினிகாழும்புக்கும் ஜங்கம் அனந்தராம்
நூலாசிரியர்பற்றி	1	செல்வநியினர்	
..	13	சமூகவியல்	
..	21	தமிழ்மொழி	
..	35	வானுவியிலே	
..	39	போன்றவற்றை	
..	43	ஆங்கிலப	
..	55	கலைமாணி	
..	59	புஸ்பலோஜினிகாழும்புக்கும் ஜங்கம்	
..	61	அனந்தராம்	

நாலகம்

பக்கம்

வரி

பிழை

திருத்தம்

3	18	உதடடில்	உதடடில்
3	19	சிரட்ட	சிகரட்
10	25	நாடடில்	நாடடில்
10	30	இந்தக்யை	இத்தகைய
12	31	வாடாவிட்டாலும்	வாடாவிட்டாலும்
16	20	எனக்கு	எனக்கு
17	30	அம்	ஆம்
18	6	தேக்	தேக்கி
19	3	விழிததேன்	விழிததேன்
21	20	காரணத்தைக்	காரணத்தைக்
23	14	பெடடி	பெட்டி
23	22	சிகரெட	சிகரட்
23	23	நெளிசெறியாய்	நெளிசெனியாய்
30	14	எல்லாருமே	எல்லாருமே
36	25	நெருங்கிக	நெருங்கிக
37	16	தாபனத்தின	தாபனத்தின்
38	18	கத அத்தப்படு	கதவு சாத்தப்படு
43	21	பட்டம்	பட்டம்
43	28	நுட்ப	நுட்ப
44	4	செலவ	செல்வ
44	4	கருணைக்	கருணைக்
46	4	பிள்ளைக்கம்	பிணக்கம்
47	5	நம்வட	நம்மட
50	7	நாடகள்	நாட்கள்
53	7	அவன்	அவள்
இவர்கள் என்ன ...		ராமேஸ்	ராமேஷ்
,,		ரங்கன்	ரங்கன்
,,		செல்வராசகோபால்	செல்வராசகோபால்
,,		சானு	சானு

எங்கள் வெளியீடு

சிறுக்கதை

1. சிவகுமாரன் கதைகள்

நடுங்க்கதை

2. செவபுராணம்

வரலாற்றுக்கதை

3. யாரிந்த வேடர்

4. இரும்பு அரசன்

5. எஸ். யூ.

6. பிசாசின் புத்திரர்

ஜீவா பதிப்பகம்

பிரதான பாதை - தேற்றுத்தீவு
களுவாஞ்சிக்குடி (த.நி) - இலங்கை